VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2015. gada 24. septembrī*

Valodu lietojums — Paziņojumi par atklātajiem konkursiem administratoru un asistentu pieņemšanai darbā — Otrās valodas izvēle no trijām — Saziņas valoda ar konkursa kandidātiem — Regula Nr. 1 — Civildienesta noteikumu 1.d panta 1. punkts, 27. pants un 28. panta f) punkts — Nediskriminācijas princips — Samērīgums

Lietas T-124/13 un T-191/13

**Itālijas Republika**, ko pārstāv *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *P. Gentili*, *avvocato dello Stato*,

prasītāja lietā T-124/13,

**Spānijas Karaliste**, ko sākotnēji pārstāvēja *S. Centeno Huerta*, vēlāk – *J. García-Valdecasas Dorrego*, *abogados del Estado*,

prasītāja lietā T-191/13 un persona, kas iestājusies lietā T-124/13 Itālijas Republikas atbalstam,

pret

**Eiropas Komisiju**, ko lietā T-124/13 pārstāv *J. Currall*, *B. Eggers* un *G. Gattinara* un lietā T-191/13 – *J. Currall*, *J. Baquero Cruz* un *B. Eggers*, pārstāvji,

atbildētāja,

lietā T-124/13 par prasību atcelt, pirmkārt, paziņojumu par atklāto konkursu EPSO/AST/125/12, lai izveidotu rezervi asistentu pieņemšanai darbā revīzijas, finanšu/grāmatvedības un ekonomikas/statistikas jomās (OV 2012, C 394 A, 1. lpp.), otrkārt, paziņojumu par atklāto konkursu EPSO/AST/126/12, lai izveidotu rezervi asistentu pieņemšanai darbā bioloģijas, dzīvības zinātnes un veselības zinātnes, ķīmijas, fizikas un materiālzinātnes, kodolpētniecības, inženierbūvniecības un mašīnbūves, elektronikas un elektrotehnikas inženierijas jomās (OV 2012, C 394 A, 11. lpp.), un, treškārt, paziņojumu par atklāto konkursu EPSO/AD/248/13, lai izveidotu rezervi administratoru (AD 6) pieņemšanai darbā ēku drošības jomā un inženierijā ēku būvniecības tehnisko sistēmu jomā (OV 2013, C 29 A, 1. lpp.), un lietā T-191/13 – par prasību atcelt paziņojumu par atklāto konkursu EPSO/AD/248/13.

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs D. Gracijs [*D. Gratsias*] (referents), tiesneši M. Kančeva [*M. Kancheva*] un K. Veters [*C. Wetter*],

sekretāri: H. Palasio Gonsaless [*J. Palacio González*], galvenais administrators, un S. Bukšeka Tomaca [*S. Bukšek Tomac*], administratore,

* Tiesvedības valodas – itāļu un spāņu.

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 26. februāra un 4. marta tiesas sēdes,

pasludina šo spriedumu.

## Spriedums

### Tiesvedības priekšvēsture

1 Eiropas Personāla atlases birojs (*EPSO*) ir starpiestāžu struktūra, kas izveidota saskaņā ar Eiropas Parlamenta, Padomes, Komisijas, Tiesas, Revīzijas palātas, Ekonomikas un sociālo lietu komitejas, Reģionu komitejas un Eiropas Ombuda 2002. gada 25. jūlija Lēmumu 2002/620/EK par *EPSO* izveidi (OV L 197, 53. lpp.). Atbilstoši Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu (turpmāk tekstā – "Civildienesta noteikumi") – redakcijā pirms Padomes 2004. gada 22. marta Regulas (EK, Euratom) Nr. 723/2004, ar ko groza Civildienesta noteikumus (OV L 124, 1. lpp.), – 2. panta trešajai daļai iestādes, kas ir parakstījušas šo lēmumu, saskaņā ar tā 2. panta 1. punktu ir uzticējušas *EPSO* īstenot atlases pilnvaras, kas piešķirtas saskaņā ar Civildienesta noteikumu 30. panta pirmo daļu un III pielikumu to iecēlējinstitūcijām. Šī paša lēmuma 4. pantā ir paredzēts, ka, lai arī saskaņā ar Civildienesta noteikumu 91.a pantu lūgumus un sūdzības attiecībā uz *EPSO* pilnvaru īstenošanu iesniedz *EPSO*, visas pārsūdzības attiecībā uz šīm jomām iesniedz pret Eiropas Komisiju.

2 2012. gada 7. septembrī *EPSO* publicēja *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (OV C 270 A, 1. lpp.) Atklāto konkursu rokasgrāmatu (turpmāk tekstā – "rokasgrāmata"). Rokasgrāmatas 3. daļā "Saziņa" ir norādīts:

"Lai nodrošinātu vispārēja rakstura tekstu un kandidātiem adresēto [un no viņiem saņemamo] paziņojumu skaidrību, uzaicinājumi uz dažādiem testiem un pārbaudījumiem, kā arī visa sarakste starp *EPSO* un kandidātiem ir tikai angļu, franču vai vācu valodā."

3 2012. gada 20. decembrī *EPSO* publicēja *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* paziņojumu par atklāto konkursu EPSO/AST/125/12, lai izveidotu rezervi asistentu pieņemšanai darbā revīzijas, finanšu/grāmatvedības un ekonomikas/statistikas jomās (OV C 394 A, 1. lpp.), kā arī paziņojumu par atklāto konkursu EPSO/AST/126/12, lai izveidotu rezervi asistentu pieņemšanai darbā bioloģijas, dzīvības zinātnes un veselības zinātnes, ķīmijas, fizikas un materiālzinātnes, kodolpētniecības, inženierbūvniecības un mašīnbūves, elektronikas un elektrotehnikas inženierijas jomās (OV C 394 A, 11. lpp.). 2013. gada 31. janvārī *EPSO* publicēja *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* paziņojumu par atklāto konkursu EPSO/AD/248/13, lai izveidotu rezervi administratoru (AD 6) pieņemšanai darbā ēku drošības jomā un inženierijā ēku būvniecības tehnisko sistēmu jomā (OV C 29 A, 1. lpp.). Šie ir paziņojumi par atklāto konkursu, kuru atcelšana tiek prasīta šajās prasībās (turpmāk tekstā kopā – "apstrīdētie paziņojumi").

4 Katra apstrīdētā paziņojuma ievaddaļā ir norādīts, ka rokasgrāmata ir šī paziņojuma "neatņemama sastāvdaļa".

5 Saskaņā ar konkursu, uz kuriem attiecas apstrīdētie paziņojumi, pieņemšanas nosacījumiem šajos paziņojumos ir prasītas padziļinātas vienas Eiropas Savienības oficiālās valodas (kas faktu norises laikā bija 23) zināšanas, šo valodu apzīmējot kā konkursa "1. valoda", un pietiekamas otrās valodas zināšanas, kura tika apzīmēta kā konkursa "2. valoda", katram kandidātam izvēloties vai nu angļu, vai franču, vai vācu valodu, un precizējot, ka tai obligāti ir jābūt citai valodai nekā šī paša kandidāta izvēlētajai 1. valodai (apstrīdēto paziņojumu III daļas 2.3. punkts).

6 Katrā apstrīdētajā paziņojumā šajā pašā vietā saistībā ar 2. valodas izvēles ierobežošanu, ļaujot izvēlēties tikai trīs iepriekš minētās valodas, ir sniegti precizējumi. Paziņojumā par atklāto konkursu EPSO/AD/248/13 šajā ziņā ir norādīts:

"Saskaņā ar [2012. gada 27. novembra spriedumu Itālija/Komisija (C-566/10 P, Krājums, EU:C:2012:752)] ES iestādēm ir jāpamato, kāpēc tiek ierobežota otrās valodas izvēle dalībai šajā konkursā, ļaujot izvēlēties tikai ierobežotu skaitu ES oficiālo valodu.

Tādēļ kandidāti tiek informēti, ka šajā konkursā otrās valodas izvēles iespējas ir noteiktas saskaņā ar tā dienesta interesēm, kurš pieprasa, lai jaunie darbā pieņemtie kolēģi varētu sākt strādāt nekavējoties un būtu spējīgi efektīvi sazināties savā ikdienas darbā. Pretējā gadījumā varētu tikt ievērojami traucēta iestāžu efektīva darbība.

Pamatojoties uz ES iestāžu ilgstošo pieredzi attiecībā uz iekšējā saziņā izmantotajām valodām un ņemot vērā dienestu vajadzības saistībā ar ārējo saziņu un dokumentu apstrādi, angļu, franču un vācu valoda joprojām ir visbiežāk lietotās valodas. Turklāt angļu, franču un vācu valoda ir kandidātu visbiežāk izvēlētās otrās valodas konkursos, kuros viņiem ir brīva izvēle. Tas apstiprina pašreizējos izglītības un profesionālos standartus, saskaņā ar kuriem Eiropas Savienības iestāžu amata vietu kandidātiem var tikt prasīts pārvaldīt vismaz vienu no šīm valodām. Tādēļ, līdzsvarojot dienesta intereses un kandidātu vajadzības un spējas, vienlaikus ņemot vērā šā konkursa īpašo jomu, ir likumīgi rīkot pārbaudījumus šajās trīs valodās, lai nodrošinātu, ka visi kandidāti neatkarīgi no viņu pirmās oficiālās valodas pārvalda darbam nepieciešamajā līmenī vismaz vienu no šīm trim oficiālajām valodām. Turklāt, lai tiktu nodrošināta vienlīdzīga attieksme pret visiem kandidātiem, tostarp pret tiem, kuru pirmā oficiālā valoda ir viena no šīm trim valodām, ikvienam tiek prasīts kārtot pārbaudījumus viņa [otrajā] valodā, kura ir viena no šīm trim valodām. Šādā veidā veiktā konkrēto kompetenču novērtēšana attiecīgajā jomā ļauj iestādēm novērtēt kandidātu spējas nekavējoties strādāt tādā vidē, kas tuvu atbilst reālajai situācijai, ar kuru tiem būtu jāsaskaras savā darbā. Tas neskar vēlāku valodu apmācību, lai iegūtu spējas strādāt trešajā valodā saskaņā ar Civildienesta noteikumu 45. panta 2. punktu."

Divos pārējos apstrīdētajos paziņojumos būtībā ir sniegti tādi paši precizējumi, kuri dažās valodu versijās ir formulēti mazliet citādi.

7 Paziņojumos par konkursiem EPSO/AST/125/12 un EPSO/AD/248/13 ir paredzēta "priekšatlases testu" organizēšana, kuri notiek datorā (šo abu paziņojumu IV daļa). Paziņojumā par konkursu EPSO/AD/248/13 ir precizēts, ka šie testi tiek organizēti tikai tad, ja pieteikušos kandidātu skaits jomā, uz kuru attiecas konkurss, pārsniedz 1000 kandidātus.

8 Paziņojumos par konkursu EPSO/AST/126/12 un EPSO/AD/248/13 ir ietverta daļa (IV daļa pirmajā no šiem abiem paziņojumiem un V daļa otrajā minētajā paziņojumā) "Pielaišana konkursam un atlase, pamatojoties uz kvalifikāciju". Tajā ir paredzēts, ka atbilstības noskaidrošana vispārīgajiem un īpašajiem nosacījumiem un atlase, pamatojoties uz kvalifikāciju, "sākotnēji" tiek veikta, balstoties uz kandidāta elektroniskajā pieteikumā sniegto informāciju. Šajā ziņā ir precizēts, ka kandidātu sniegtās atbildes saistībā ar vispārīgajiem un īpašajiem nosacījumiem tiks izskatītas, lai noteiktu, vai viņi ir to kandidātu sarakstā, kuri atbilst visiem pieņemšanas nosacījumiem konkursā. Pēc tam atlases komisija no kandidātiem, kuri atbilst pieņemšanas nosacījumiem konkursā, izvēlas tos, kuriem ir vispiemērotākā kvalifikācija (jo īpaši diplomi un darba pieredze) salīdzinājumā ar šajā konkursa paziņojumā aprakstītajiem pienākumiem un atlases kritērijiem.

9 Šī atlase notiek, ņemot vērā tikai kandidātu sniegto informāciju pieteikuma sadaļā "talanta vērtētājs". Kandidātiem, kuri ir saņēmuši minimāli nepieciešamo punktu skaitu un ir ieguvuši visvairāk punktus konkursa nākamajā posmā, šī informācija vajadzības gadījumā pēc tam tiek pārbaudīta, pamatojoties uz kandidātu iesniegtajiem apliecinošajiem dokumentiem. Atlase notiek divās daļās. Pirmā atlase, pamatojoties uz kvalifikāciju, notiek, ņemot vērā tikai atzīmētās atbildes kandidāta pieteikuma sadaļā "talanta vērtētājs" un katra šā jautājuma vērtējuma īpatsvaru. Ņemot vērā katram kritērijam, kas

minēts apstrīdēto paziņojumu pielikumu 4. punktā, piešķirto nozīmi, atlases komisija nosaka reizinātāju (no 1 līdz 3), pirms tiek sākta kandidātu pieteikumu izskatīšana. Pēc tam attiecībā uz tiem kandidātu elektroniskajiem pieteikumiem, kuri ieguvuši vislielāko punktu skaitu, tiek veikta otra atlase. Katrā jomā pieteikumu skaits, ko izskata šajā otrajā atlases posmā, ir aptuveni deviņas reizes lielāks nekā atlasāmo kandidātu skaits, kas norādīts konkrētajā konkursa paziņojumā. Atlases komisija izskata kandidātu atbildes un piešķir no 0 līdz 4 punktiem par katru atbildi. Šos punktus, kas reizināti ar katra jautājuma reizinātāju, saskaita, iegūstot kopējo punktu skaitu. Pēc tam atlases komisija sarindo kandidātus pēc iegūto kopējo punktu skaita.

10 Pēdējais atlases procedūru, uz kurām attiecas apstrīdētie paziņojumi, posms paziņojumu par konkursu EPSO/AST/125/12 un EPSO/AD/248/13 gadījumā ir "vērtēšanas centrs" (skat. attiecīgi šo abu paziņojumu par konkursu V un VI daļu) un paziņojuma par konkursu EPSO/AST/126/12 gadījumā ir "atklātais konkurss" (skat. attiecīgā paziņojuma V daļu). Katrā jomā uz pārbaudījumiem "vērtēšanas centrā" aicināto kandidātu skaits ir maksimāli trīsreiz lielāks nekā atlasāmo kandidātu skaits.

11 Paziņojumos par konkursu EPSO/AST/126/12 un EPSO/AD/248/13 ir ietverti pielikumi, no kuriem katrs attiecas uz jomu, uz kuru attiecas katrs no šiem abiem paziņojumiem. Katra pielikuma 4. punktā ir uzskaitīti atlases kritēriji, kurus ņem vērā atlases komisija, nosakot kandidātu atzīmēto atbilžu sadaļā "talanta vērtētājs" vērtējuma īpatsvaru (skat. iepriekš 9. punktu).

**Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi**

12 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2013. gada 4. martā, Itālijas Republika cēla prasību lietā T-124/13.

13 Ar 2013. gada 4. jūlijā Vispārējās tiesas kancelejā iesniegtu dokumentu Spānijas Karaliste lūdza ļaut iestāties lietā Itālijas Republikas prasījumu atbalstam. Ar 2013. gada 11. septembra rīkojumu Vispārējās tiesas trešās palātas priekšsēdētājs atļāva šo iestāšanos lietā. Spānijas Karaliste 2013. gada 22. novembrī iesniedza savu iestāšanās rakstu.

14 Lietā T-124/13 Itālijas Republikas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdētos paziņojumus;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

15 Spānijas Karaliste atbalsta Itālijas Republikas prasījumus atcelt apstrīdētos paziņojumus un turklāt lūdz piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saistībā ar tās iestāšanos lietā.

16 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

17 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējas tiesas kancelejā iesniegts 2013. gada 5. aprīlī, Spānijas Karaliste cēla prasību lietā T-191/13.

18 Spānijas Karalistes prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt paziņojumu par konkursu EPSO/AD/248/13;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

19 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest Spānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

20 Tā kā Vispārējās tiesas palātu sastāvs ir ticis mainīts, tiesnesis referents tagad darbojas astotajā palātā, kurai attiecīgi tika nodotas šīs lietas.

21 Pēc tiesneša referenta ziņojuma uzklausīšanas Vispārējā tiesa (astotā palāta) nolēma sākt mutvārdu procesu šajās lietās un, veicot 1991. gada 2. maija Vispārējās tiesas Reglamenta 64. pantā paredzētos procesa organizatoriskos pasākumus, lūdza lietas T-191/13 dalībniekiem rakstveidā atbildēt uz dažiem jautājumiem. Lietas dalībnieki to izdarīja noteiktajā termiņā.

22 Lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem mutvārdu jautājumiem tika uzklausītas 2015. gada 26. februārī lietā T-191/13 un 2015. gada 4. martā lietā T-124/13.

23 Tiesas sēdē lietā T-191/13 Vispārējā tiesa noteica Spānijas Karalistei termiņu savu rakstveida apsvērumu iesniegšanai par iespējamo šo lietu apvienošanu sprieduma taisīšanai. 2015. gada 3. martā tika pabeigta mutvārdu tiesvedība, Spānijas Karalistei iesniedzot šos apsvērumus.

## Juridiskais pamatojums

24 Tā kā lietas dalībnieki, atbildot uz Vispārējās tiesas uzdotu mutvārdu jautājumu tiesas sēdēs vai Spānijas Karalistes gadījumā – atbildot rakstveidā (skat. iepriekš 23. punktu), bija norādījuši, ka tiem nav saistībā ar lietu apvienošanu izvirzāmu iebildumu, Vispārējā tiesa nolemj apvienot šīs lietas nolēmuma, ar kuru izbeidz tiesvedību, pieņemšanai saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 68. pantu.

25 Prasības lietā T-124/13 atbalstam Itālijas Republika izvirza septiņus pamatus par, pirmkārt, LESD 263., 264. un 266. panta pārkāpumu, otrkārt, LESD 342. panta un Padomes 1958. gada 15. aprīļa Regulas Nr. 1, ar ko nosaka Eiropas Ekonomikas Kopienā lietojamās valodas, ar grozījumiem (OV 1958, 17, 385. lpp.), 1. un 6. panta pārkāpumu, treškārt, LESD 18. panta, Nicā 2000. gada 7. decembrī pasludinātās Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (OV C 364, 1. lpp.) 22. panta, Regulas Nr. 1 1. un 6. panta, Civildienesta noteikumu 1.d panta 1. un 6. punkta, 27. panta otrās daļas un 28. panta f) punkta, kā arī Civildienesta noteikumu III pielikuma 1. panta 2. un 3. punkta pārkāpumu, ceturtkārt, LES 6. panta 3. punkta un tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu, piektkārt, pilnvaru sagrozīšanu un "materiālo tiesību normu attiecībā uz paziņojumu par konkursiem raksturu un mērķi", it īpaši Civildienesta noteikumu 1.d panta 1. un 6. punkta, 27. panta otrās daļas, 28. panta f) punkta, 34. panta 3. punkta un 45. panta 1. punkta, kā arī samērīguma principa pārkāpumu, sestkārt, LESD 18. panta un 24. panta ceturtās daļas, Pamattiesību hartas 22. panta, Regulas Nr. 1 2. panta, kā arī Civildienesta noteikumu 1.d panta 1. un 6. punkta pārkāpumu un, septītkārt, LESD 296. panta otrās daļas, Regulas Nr. 1 1. un 6. panta, Civildienesta noteikumu 1.d panta 1. un 6. punkta un 28. panta f) punkta, Civildienesta noteikumu III pielikuma 1. panta 1. punkta f) apakšpunkta, samērīguma principa pārkāpumu, kā arī "faktu sagrozīšanu".

26 Lietā T-124/13 Spānijas Karaliste Itālijas Republikas prasījumu atbalstam norāda, ka apstrīdētie paziņojumi ir jāatceļ tādēļ, ka ir noticis Pamattiesību hartas 22. panta, LESD 342. panta, Regulas Nr. 1 1. un 6. panta, Civildienesta noteikumu 1.d un 27. panta un judikatūras, kura izriet no 2012. gada 27. novembra sprieduma Itālija/Komisija (C-566/10 P, Krājums, EU:C:2012:752), pārkāpums. Tā piebilst, ka apstrīdētie paziņojumi ir diskriminējoši angļu, franču un vācu valodas

nelikumīga pārākuma dēļ, ar tiem tiek pārkāpts Civildienesta noteikumu 27. pants, jo ar tajos paredzēto atlases sistēmu netiek nodrošināta labāko kandidātu pieņemšana darbā, un ar tiem tiek pārkāpts samērīguma princips, jo tie nav labākais veids, kā sasniegt izvirzīto mērķi.

27 Lietā T-191/13 Spānijas Karaliste būtībā izvirza trīs pamatus par, pirmkārt, Regulas Nr. 1 pārkāpumu, otrkārt, Civildienesta noteikumu 1.d panta, kā arī nediskriminācijas un samērīguma principa pārkāpumu un, treškārt, Civildienesta noteikumu 27. panta pārkāpumu.

28 Jākonstatē, ka Itālijas Republika un Spānijas Karaliste ar iepriekš minētajiem pamatiem apstrīd divus dažādus apstrīdēto paziņojumu aspektus, proti, pirmkārt, to, ka saziņā starp kandidātiem un *EPSO* var tikt izmantotas tikai angļu, franču un vācu valoda, un, otrkārt, to, ka konkursu, uz kuriem attiecas minētie paziņojumi, kandidāti var izvēlēties kā otro valodu tikai trīs iepriekš minētās valodas. Turklāt lietā T-191/13 Spānijas Karaliste apstrīd paziņojuma par konkursu EPSO/AD/248/13 trešo aspektu, proti, otrās valodas, kuru izvēlējies katrs konkursa, uz kuru attiecas šis paziņojums, kandidāts no angļu, franču un vācu valodām, izmantošanu atsevišķos šī konkursa pēdējā posmā notiekošos pārbaudījumos (“vērtēšanas centrs”, skat. iepriekš 10. punktu).

29 Saistībā ar Itālijas Republikas un Spānijas Karalistes izvirzītajiem pamatiem secīgi ir jāizvērtē abu apstrīdēto paziņojumu aspektu, kurus tās ir apstrīdējušas (skat. iepriekš 28. punktu), likumība. Pēc šī vērtējuma attiecīgā gadījumā būs jāizvērtē paziņojuma par konkursu EPSO/AD/248/13 trešā aspekta, kuru apstrīdējusi Spānijas Karaliste (skat. iepriekš 28. punktu), likumība.

30 Tomēr pirms šī vērtējuma vispirms ir jāpārbauda Spānijas Karalistes lietā T-191/13 izvirzītā pirmā pamata, kurš būtībā ir par Regulas Nr. 1 pārkāpumu, pieņemamība, jo to ir apstrīdējusi Komisija.

*Par pirmā pamata pieņemamību lietā T-191/13*

31 Prasības pieteikumā lietā T-191/13 Spānijas Karaliste norāda, ka tā lūdz atcelt paziņojumu par konkursu EPSO/AD/248/13, tostarp pamatojoties uz Regulas Nr. 1 1. un 6. pantu, un piebilst, ka, tāsprāt, konkrētajā paziņojumā nav ievērots ar šo regulu izveidotais valodu lietojums.

32 Komisija tomēr būtībā uzskata, ka Spānijas Karaliste pamatu par Regulas Nr. 1 pārkāpumu ir minējusi vienīgi “garāmejot”, pietiekami nenorādot. Tā uzskata, ka ar šādu argumentu netiek ievērotas 1991. gada 2. maija Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktā un judikatūrā par tā piemērošanu paredzētās prasības.

33 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 21. panta pirmo daļu un 1991. gada 2. maija Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktu katrā prasības pieteikumā ir jābūt norādītam strīda priekšmetam un kopsavilkumam par izvirzītajiem pamatiem. Neatkarīgi no jebkādiem terminoloģijas jautājumiem šai norādei ir jābūt pietiekami skaidrai un precīzai, lai atbildētājs varētu sagatavot savu aizstāvību un Vispārējā tiesa varētu veikt pārbaudi. Ar mērķi nodrošināt tiesisko noteiktību un pareizu tiesvedību, lai prasība būtu pieņemama, galvenajiem faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, uz kuriem balstās prasība, jāizriet, vismaz īsumā, bet loģiski un saprotami, no paša prasības pieteikuma teksta. It īpaši, lai arī ir jāpieņem, ka prasības pamatu izklāsts nav saistīts ar Reglamenta terminoloģiju un numerāciju un ar šo pamatu formulēšanu drīzāk pēc to būtības nekā juridiskās kvalifikācijas var pietikt, tomēr nosacījums ir tas, ka minētie pamati pietiekami skaidri izriet no prasības pieteikuma. Vienīgi abstrakts pamatu izklāsts prasības pieteikumā neizpilda Tiesas statūtu un Reglamenta prasības, un šajos dokumentos izmantotā frāze “kopsavilkums par izvirzītajiem pamatiem” nozīmē, ka prasības pieteikumā ir jāizskaidro, par ko ir pamats, uz kuru prasība balstās (skat. rīkojumu, 1993. gada 28. aprīlis, *De Hoe*/Komisija, T-85/92, Krājums, EU:T:1993:39, 20. un 21. punkts un tajos minētā judikatūra).

34 No šīs judikatūras izriet, ka, izņemot absolūtu pamatu gadījumu, kuru Savienības tiesai attiecīgā gadījumā ir jāizvirza pēc savas ierosmes, prasītājam prasības pieteikumā ir jāizklāsta pamati, kurus tas izvirza savas prasības atbalstam. Lai to izdarītu, abstrakta pamata nosaukuma norādīšana nav pietiekama. Papildus ir jānorāda, par ko ir izvirzītais pamats, citiem vārdiem, ir jāprecizē tā saistība ar prasībā iekļautajiem prasījumiem un jāizskaidro, kādā veidā, ja tas izrādās esam pamatots, tam ir jāliek tiesai apmierināt minētos prasījumus.

35 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai arī strīdā, kura ietvarus ir noteikuši lietas dalībnieki, Savienības tiesai jāspriež tikai par lietas dalībnieku prasījumiem, tai nebūtu jāaprobežojas vienīgi ar šo lietas dalībnieku savu prasījumu atbalstam norādītajiem argumentiem, pretējā gadījumā atbilstošā situācijā tā pamatotu savu nolēmumu ar kļūdainiem juridiskiem apsvērumiem (skat. spriedumu, 2009. gada 5. oktobris, Komisija/*Roodhuijzen*, T-58/08 P, Krājums, EU:T:2009:385, 35. punkts un tajā minētā judikatūra). It īpaši strīdā starp lietas dalībniekiem, kas ir saistīts ar Savienības tiesību normas interpretāciju un piemērošanu, strīda atrisināšanai atbilstošās tiesību normas Savienības tiesai ir jāpiemēro faktiem, kurus tai zināmus ir darījuši lietas dalībnieki. Saskaņā ar *iura novit curia* principu likuma jēgas noteikšana neietilpst tā principa piemērošanas jomā, atbilstoši kuram lietas dalībnieki var brīvi noteikt strīda robežas (skat. spriedumu Komisija/*Roodhuijzen*, minēts iepriekš, EU:T:2009:385, 36. punkts un tajā minētā judikatūra).

36 No šīs judikatūras izriet, ka pamata pieņemamība nav atkarīga no īpašas terminoloģijas izmantošanas. Pietiek, ka pamata būtība pietiekami skaidri izriet no prasības pieteikuma teksta. Turklāt pamata pieņemamība nav atkarīga arī no tiešu tiesību noteikumu vai principu nosaukšanas. Savienības tiesai ir jāidentificē atbilstošās tiesību normas un tās ir jāpiemēro lietas dalībnieku norādītajiem faktiem, lai arī lietas dalībnieki nebūtu atsaukušies uz attiecīgajām tiesību normām vai lai arī tie pat būtu minējuši citas tiesību normas.

37 Visbeidzot arī no iepriekš 35. punktā minētās judikatūras izriet, ka, ja prasītājs pieņemamā veidā ir izvirzījis pamatu, tiesa šī pamata izvērtēšanā nevar aprobežoties tikai ar minētā lietas dalībnieka norādītajiem argumentiem, bet tai ir jāveic pilnīga tā analīze, ņemot vērā visus piemērojamo tiesību noteikumus un principus, tieši tādēļ, lai savu nolēmumu nepamatotu ar kļūdainiem juridiskiem apsvērumiem; šīs judikatūras mērķis ir to nepieļaut.

38 Ņemot vērā visus šos apsvērumus, pretēji Komisijas apgalvotajam nevar tikt pieņemts, ka Spānijas Karaliste prasības pieteikumā lietā T-191/13 pieņemamā veidā nav izvirzījusi pamatu par Regulas Nr. 1 pārkāpumu. Tā minētā prasības pieteikuma 27. punktā nav vienīgi abstrakti atsaukusies uz šo regulu. Tā 30. punktā Spānijas Karaliste nepārprotami ir norādījusi, ka, tāsprāt, apstrīdētajā paziņojumā nav ievērots ar šo regulu izveidotais valodu lietojums. Pēc tam tā ir veltījusi divas pilnas šī prasības pieteikuma sadaļas, lai analizētu jautājumus par šo valodu lietojumu. Pārējā prasības pieteikumā arī ir izdarītas vairākas atsauces uz Regulu Nr. 1 un ar to izveidoto valodu lietojumu.

39 It īpaši prasības pieteikuma lietā T-191/13 68. punktā Spānijas Karaliste norāda, ka "kandidātu saziņas ar *EPSO* ierobežošana ar trīs valodām ir pretrunā ar Regulu Nr. 1 izveidotajam regulējumam". Tāpat ir jācitē minētā prasības pieteikuma 96. punkts, kurš iekļauts tā pēdējā sadaļā "Secinājumi", kurā norādīts:

"[apstrīdētais] paziņojums padara bezjēdzīgu Regulas Nr. 1 [..] 1. pantu, praksē liedzot pārējo Savienības oficiālo valodu izmantošanu un novērtēšanu par labu angļu, franču vai vācu valodām, nepamatojot šādu ierobežošanu ar konkrētiem objektīviem iemesliem saistībā ar vakantajiem amatiem. [..] Apstrīdētais paziņojums nav tikai pilnīga valodu lietojuma, kas regulēts Regulas Nr. 1 1. pantā, pielāgojums, bet drīzāk reāls grozījums".

40 No tā izriet, ka ar Spānijas Karalistes izvirzīto pirmo pamatu par Regulas Nr. 1 pārkāpumu ir izpildītas Tiesas statūtu 21. panta pirmajā daļā un 1991. gada 2. maija Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzētās prasības un tādējādi tas ir pieņemams.

*Par valodu, kuras var tikt izmantotas saziņā starp kandidātiem un EPSO, ierobežošanu*

41 Lietā T-124/13 uz šo apstrīdēto paziņojumu aspektu attiecas Itālijas Republikas izvirzītais sestais pamats par LESD 18. panta, LESD 24. panta ceturtās daļas, Pamattiesību hartas 22. panta, Regulas Nr. 1 2. panta, kā arī Civildienesta noteikumu 1.d panta 1. un 6. punkta pārkāpumu.

42 Itālijas Republika uzskata, ka konkrētā ierobežošana acīmredzami pārkāpj LESD 18. pantu un 24. panta ceturto daļu, Pamattiesību hartas 22. pantu, Regulas Nr. 1 2. pantu, kā arī Civildienesta noteikumu 1.d panta 1. un 6. punktu. Tā norāda, ka no šīm tiesību normām nepārprotami izriet, ka Eiropas pilsoņiem ir tiesības vērsties Savienības iestādēs, izmantojot vienu no 23 oficiālajām valodām, un ka viņiem ir tiesības saņemt iestāžu atbildes šajā pašā valodā. Šis secinājums izrietot arī no sprieduma Itālija/Komisija, minēts 26. punktā (EU:C:2012:752). Iepriekš minētā ierobežošana esot diskriminācija par sliktu to dalībvalstu pilsoņiem, kuru oficiālās valodas nav angļu, franču vai vācu valoda.

43 Itālijas Republika noraida apgalvojumu, saskaņā ar kuru dalība konkursā Savienības ierēdņu vai darbinieku pieņemšanai darbā nav pilsoņu dalības Savienības demokrātiskajā dzīvē veids. Tā tieši pretēji uzskata, ka konkursa procedūra un izmantotā saziņas valoda ir "konstitucionālo attiecību starp konkrēto pilsoni un Savienību neatņemamas sastāvdaļas". Tā no iepriekš minētā secina, ka "konkursa valodai ir jābūt pilsoņa valodai". Turklāt, pamatojoties uz spriedumu Itālija/Komisija, minēts 26. punktā (EU:C:2012:752), tā apstrīd apgalvojumu par to, ka dalība konkursā attiecoties uz iestāžu organizēšanas iekšēju situāciju. Tā uzskata, ka runa ir par attiecībām starp konkrēto iestādi un tiesību subjektu (pilsoni), kurš vēl nav daļa no šīs iestādes personāla.

44 Spānijas Karaliste savā iestāšanās rakstā atbalsta Itālijas Republikas argumentus. Tā norāda, ka to valodu ierobežošana, kuras var tikt izmantotas saziņā starp kandidātiem un *EPSO*, praksē piešķir konkurences priekšrocības visiem tiem kandidātiem, kuru pirmā valoda ir viena no trīs norādītajām valodām (angļu, franču, vācu). Tā uzskata, ka būtu "saprotams" funkcionālu iemeslu dēļ ierobežot valodas, kuras var tikt izmantotas *EPSO* saziņā, bet vienīgi iepriekš minēto trīs valodu izmantošana ir pretrunā Regulai Nr. 1. Turklāt šāda ierobežošana esot diskriminējoša. Spānijas Karaliste arī noraida apgalvojumu par to, ka iestādes veikta ierēdņu vai darbinieku pieņemšana darbā ir vienīgi iekšējs jautājums.

45 Lietā T-191/13, kā jau tika norādīts (skat. iepriekš 38. un 39. punktu), Spānijas Karaliste savā pirmajā pamatā norāda, ka vienīgi angļu, franču vai vācu valodas izmantošana kā saziņas valodu starp *EPSO* un konkursa, uz kuru attiecas paziņojums par konkursu EPSO/AD/248/13, kandidātiem ir pretrunā Regulā Nr. 1 izveidotajam valodu lietojumam.

46 Komisija vispirms atbild, ka sprieduma Itālija/Komisija, minēts 26. punktā (EU:C:2012:752), jautājumiem, kurus minējusi Itālijas Republika, nav nekādas saistības ar jautājumu par izmantotajām valodām konkursa pārbaudījumos, bet tie skar citu konkursa paziņojumu publicēšanas aspektu. Šajā kontekstā tā atgādina arī judikatūru, it īpaši 2003. gada 9. septembra spriedumu *Kik*/ITSB (C-361/01 P, Krājums, EU:C:2003:434, 82. punkts), saskaņā ar kuru vairākas LESD minētas atsauces uz valodu lietojumu Savienībā nevar tikt uzskatītas par tādām, kas pauž Savienības tiesību vispārējo principu, katram pilsonim nodrošinot tiesības uz to, ka viss, kas varētu ietekmēt viņa intereses, visos gadījumos ir jāatveido viņa valodā.

47 Komisija turklāt norāda, ka konkursa procedūras kandidāti atrodas "starpstāvoklī". Protams, viņi uzzina par konkursa procedūras esamību, izlasot *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* publicētu paziņojumu par konkursu, un tieši šī iemesla dēļ apstrīdētie paziņojumi esot bijuši publicēti visās Savienības oficiālajās valodās. Tomēr tiklīdz kandidāts sazinātos ar iestādi, lai piedalītos konkursā, esot leģitīmi no viņa sagaidīt, ka viņš pārzina vismaz vienu oficiālo valodu, kura nav viņa dzimtā valoda.

48 Komisija uzskata, ka nevar tikt pieļauts, ka konkursa kandidātu valodu zināšanām ir sekundāra nozīme. Šāds apgalvojums būtu pretrunā Savienības iestāžu autonomijas principam, kas nostiprināts LESD 335. un 336. pantā. Saskaņā ar šo principu dienesta lingvistisko vajadzību noteikšana būtu ekskluzīvi iestāžu, nevis dalībvalstu ziņā. Spriedumā Itālija/Komisija, minēts 26. punktā (EU:C:2012:752, 87. un 88. punkts), esot arī atzīts, ka dienesta intereses ir leģitīms mērķis, kas var attaisnot Civildienesta noteikumu 1.d pantā minētā nediskriminācijas valodas dēļ principa ierobežojumus.

49 Komisija tādējādi norāda, ka jebkuras pretenzijas par to, ka konkursa procedūrā kandidāti var vienādi izmantot jebkuru Savienības oficiālo valodu, nav attaisnojams. Iestādēm esot vajadzīgs personāls, kas var sākt strādāt, un tādēļ esot nenovēršami, ka administratīva rakstura saziņā par konkursa organizēšanu kandidātam ir arī jāspēj sazināties iestādēs izmantotajās valodās, kā, piemēram, angļu, franču un vācu valodā. Šī administratīva rakstura saziņa jau esot aspekti, kuri ir saistīti ar darba kontekstu, kurā kandidāts tiks iekļauts, ja izturēs konkursu.

50 Komisija piebilst, ka katrā ziņā saziņa starp kandidātiem un *EPSO* attiecas uz elementāru informāciju par pārbaudījumu norisi un dažādajiem konkursa procedūras posmiem. Salīdzinājumā ar apstrīdētajos paziņojumos prasīto angļu, franču vai vācu valodas zināšanu līmeni un to izmantošanas biežumu kandidāts, kura valodu zināšanas viņam pat neļautu saprast attiecīgo saziņu, kas notiek vienā no šīm valodām, neapšaubāmi nevarētu iedomāties, ka tiks pieņemts darbā kādā Savienības iestādē. Šo pašu iemeslu dēļ kandidāti, kuru dzimtā valoda ir angļu, franču vai vācu valoda, nekādi negūtu priekšrocības. Komisija savu apgalvojumu atbalstam atsaucas uz statistiku par konkursu, uz kuru attiecas paziņojums EPSO/AST/126; tāsprāt, šī statistika pierāda, ka tieši kandidāti ar Itālijas pilsonību bija to kandidātu saraksta augšgalā, kuru kandidatūras tika pieņemtas.

51 Turklāt *EPSO* vietnē iekļauta vispārīga informācija par konkursa procedūru, kā arī rokasgrāmata esot publicēta visās oficiālajās valodās. Komisija uzskata, ka *EPSO* pienākuma nodrošināt visu saņemto kandidātu pieteikumu tulkošanu no kandidāta dzimtās valodas uz angļu, franču vai vācu valodu uzlikšana būtu acīmredzami pretrunā dienesta interesēm. Turklāt kandidātu *curriculum vitae* tulkošana būtu viņiem nelabvēlīga, jo viņi zaudētu kontroli pār informāciju, kuru viņi paši būtu iesnieguši.

52 Lai izvērtētu šos argumentus, vispirms ir jāatgādina atbilstošo Regulas Nr. 1 tiesību normu formulējums. Tās 1. pantā – redakcijā, kura piemērojama apstrīdēto paziņojumu publicēšanas brīdī, – ir noteikts:

“Savienības iestāžu oficiālās valodas un darba valodas ir angļu, bulgāru, čehu, dāņu, franču, grieķu, holandiešu, igauņu, itāļu, īru, latviešu, lietuviešu, maltiešu, poļu, portugāļu, rumāņu, slovāku, slovēņu, somu, spāņu, ungāru, vācu un zviedru valoda.”

53 Minētās regulas 2. pantā ir noteikts:

“Dokumentus, ko dalībvalsts vai dalībvalsts jurisdikcijā esoša persona sūta Kopienas iestādēm, var sagatavot jebkurā no sūtītāja izraudzītajām oficiālajām valodām.”

54 Regulas Nr. 1 6. pantā ir paredzēts, ka savos iekšējos reglamentos iestādes var noteikt valodu lietojumu. Tomēr, kā Tiesa ir konstatējusi sprieduma Itālija/Komisija, minēts 26. punktā (EU:C:2012:752), 67. punktā, iestādes, uz kurām attiecas apstrīdētie paziņojumi (kuras arī bija tās, uz kurām attiecās šajā lietā apspriestie paziņojumi par konkursu), saskaņā ar Regulas Nr. 1 6. pantu savos reglamentos nav noteikušas valodu lietojumu. Tiesa arī ir precizējusi, ka paziņojumi par konkursu šajā ziņā nevar tikt uzskatīti par iekšējiem reglamentiem.

55 Pirms sprieduma Itālija/Komisija, minēts 26. punktā (EU:C:2012:752), pasludināšanas Vispārējā tiesa bija lēmusi, ka Regula Nr. 1 nav piemērojama iestāžu un to ierēdņu un darbinieku tiesiskajām attiecībām, jo valodu jautājums tajā ir regulēts vienīgi starp iestādēm un dalībvalsti vai personu, kas ir

pakļauta kādas dalībvalsts jurisdikcijai. Vispārējā tiesa arī bija lēmusi, ka Savienības ierēdņiem un citiem darbiniekiem, kā arī kandidātiem uz šādu amata vietu saistībā ar Civildienesta noteikumu, tai skaitā noteikumu par darbā pieņemšanu iestādē, piemērošanu attiecas vienīgi Savienības jurisdikcija. Saskaņā ar šo pašu judikatūru vienāda valodu lietojuma piemērošana Savienības ierēdņiem un darbiniekiem, kā arī kandidātiem uz šādām amata vietām ir pamatota ar to, ka šie kandidāti stājas attiecībās ar Savienības iestādi vienīgi ar mērķi iegūt ierēdņa vai darbinieka amata vietu, saistībā ar kuru ir nepieciešamas noteiktas valodu zināšanas, kas var tikt prasītas tiesību noteikumos, kas piemērojami attiecīgajam amatam. Šajā judikatūrā bija arī atsauce uz Regulas Nr. 1 6. pantu un šajā pantā paredzēto iestāžu iespēju noteikt valodu lietojumu savos iekšējos reglamentos (šajā ziņā skat. 2008. gada 20. novembra spriedumu Itālija/Komisija, T-185/05, Krājums, EU:T:2008:519, 117.–119. punkts un tajos minētā judikatūra).

56 Tomēr pēc sprieduma Itālija/Komisija, minēts 26. punktā (EU:C:2012:752), šie apsvērumi vairs nevarētu tikt uzskatīti par spēkā esošiem. Tiesa nolēma, ka, ja nav speciālu tiesību normu, kas būtu piemērojamas ierēdņiem un darbiniekiem, un ja attiecīgo iestāžu iekšējos reglamentos nav attiecīgu tiesību normu, neviens dokuments neļauj secināt, ka attiecības starp šīm iestādēm un to ierēdņiem un darbiniekiem ir pilnībā izslēgtas no Regulas Nr. 1 piemērošanas jomas. *A fortiori* tāpat ir, kā uzskatīja Tiesa, saistībā ar attiecībām starp iestādēm un ārējo konkursu kandidātiem, kuri principā nav ne ierēdņi, ne darbinieki (spriedums Itālija/Komisija, minēts 26. punktā, EU:C:2012:752, 68. un 69. punkts).

57 Šajā ziņā ir jānoraida Komisijas arguments (skat. iepriekš 46. punktu) par šīs sprieduma Itālija/Komisija, minēts 26. punktā (EU:C:2012:752), daļas attiecībā uz saziņas starp kandidātiem un *EPSO* valodu ierobežošanas likumību atbilstību. Šajā sprieduma daļā Tiesa izvērtēja Regulas Nr. 1 piemērojamību konkursa kandidātiem un secināja, ka tā viņiem bija piemērojama. Šis secinājums ir arī būtisks attiecībā uz Itālijas Republikas izvirzītajā sestajā pamatā un Spānijas Karalistes izvirzītajā pirmajā pamatā minēto jautājumu.

58 Turklāt, ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, Komisijas arguments (skat. iepriekš 47. punktu) par to, ka konkursa procedūras kandidāti atrodas "starpstāvoklī", arī ir jānoraida.

59 Attiecībā uz Komisijas argumentu saistībā ar spriedumu *Kik*/ITSB, minēts 46. punktā (EU:C:2003:434, 82. punkts), pietiek norādīt, ka atšķirībā no Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), kura valodu lietojums tika apspriests lietā, kurā tika taisīts šis spriedums, iestādes, uz kurām attiecas apstrīdētie paziņojumi, nav pakļautas īpašam valodu lietojumam (spriedums Itālija/Komisija, minēts 26. punktā, EU:C:2012:752, 86. punkts). Tās ir pakļautas Regulā Nr. 1 izveidotajam valodu lietojumam.

60 Ņemot vērā šos apsvērumus, kā arī Regulas Nr. 1 2. panta skaidro un nepārprotamo formulējumu, ir jāsecina, ka apstrīdētie paziņojumi, ciktāl tajos ir paredzēts, ka strīdīgo konkursu kandidātiem ir jāsazinās ar *EPSO* valodā, kuru viņi izvēlas no angļu, franču un vācu valodas, pārkāpj Regulu Nr. 1. Šis pamatojums ir pietiekams, lai pamatotu to atcelšanu, bez nepieciešamības izvērtēt, vai, kā norāda Itālijas Republika un Spānijas Karaliste, šis noteikums rada aizliegtu diskrimināciju valodas dēļ.

61 Kandidatūras pieteikums neapšaubāmi ir dokuments, kuru persona, uz kuru attiecas kādas dalībvalsts jurisdikcija, proti, kandidāts, ir adresējusi iestādēm, kuras ir izveidojušas *EPSO*. Tādējādi saskaņā ar Regulas Nr. 1 2. pantu šai personai (kandidātam) ir tiesības no visām šīs pašas regulas 1. pantā uzskaitītajām valodām izvēlēties šī dokumenta formulējuma valodu. Ciktāl apstrīdētajos paziņojumos šī izvēle ir ierobežota ar angļu, franču un vācu valodu, ar to ir pārkāptas šīs tiesību normas. Tas pats attiecas uz citu iespējamo saziņu, kas kandidātam varētu būt jāveic ar *EPSO* saistībā ar konkursiem, uz kuriem attiecas apstrīdētie paziņojumi.

62 Turklāt *EPSO* veiktā saziņa ar katru kandidātu, kurš tai ir iesniedzis kandidatūras pieteikumu, ir atbildes Regulas Nr. 1 2. panta izpratnē uz kandidatūras pieteikumu un citiem iespējamiem dokumentiem, kuru tai ir nosūtījis attiecīgais kandidāts. Līdz ar to saskaņā ar šo pēdējo tiesību normu šīs atbildes ir jāsniedz valodā, kuru attiecīgais kandidāts šo dokumentu uzrakstīšanai ir izvēlējies no visām oficiālajām valodām. Ar apstrīdētajiem paziņojumiem ir pārkāpta minētā regula arī saistībā ar to, ka tajos ir paredzēts, ka *EPSO* veiks saziņu ar kandidātiem valodā, kuru viņi ir izvēlējušies no angļu, franču vai vācu valodas, nevis no visām oficiālajām valodām.

63 Tas, ka *EPSO* ievēro savu no Regulas Nr. 1 2. panta izrietošo pienākumu sazināties ar konkursu, uz kuriem attiecas apstrīdētie paziņojumi, kandidātiem valodā, kuru katrs kandidāts brīvi ir izvēlējies no visām oficiālajām valodām, nevis vienīgi no angļu, franču vai vācu valodas, vēl jo vairāk ir svarīgi gadījumā, kad apstrīdētajos paziņojumos ir paredzēta "atlase, pamatojoties uz kvalifikāciju" (skat. iepriekš 8. un 9. punktu), kas veikta "balstoties uz kandidāta pieteikumā sniegto [kandidāta] informāciju". Tādējādi ir svarīgi, lai šī informācija būtu sniegta katra kandidāta izvēlētajā valodā, vajadzības gadījumā – viņa dzimtajā valodā, nevis valodā, kura dažiem no viņiem nebūs valoda, kurā viņi izsakās vislabāk, lai arī viņiem ir apmierinošas zināšanas.

64 No tā, ka rokasgrāmatas 3. daļā ir norādīts, ka kandidātu saziņas ar *EPSO* valodu izvēle ir ierobežota, "lai nodrošinātu vispārēja rakstura tekstu un kandidātiem adresēto [un no viņiem saņemamo] paziņojumu skaidrību", nevar izdarīt citādu secinājumu. Tas, ka *EPSO* uzliek pienākumu izmantot vienu no trīs iepriekš minētajām valodām kandidātiem, kuri priekšroku būtu devuši sazināties ar to kādā citā oficiālajā valodā, šie kandidāti nevar "nodrošināt skaidrību" vispārēja rakstura tekstiem un paziņojumiem, kurus viņiem adresēs *EPSO*. Tas pats ir saistībā ar to, ka *EPSO* sapratīs paziņojumus, kurus tas saņems no šiem kandidātiem, jo to skaidrība varētu tikt ietekmēta tādēļ, ka tie tiks rakstīti valodā, kura nav attiecīgo kandidātu pirmās izvēles valoda.

65 Katrā ziņā pietiek norādīt, ka Regulas Nr. 1 2. pantā nav paredzēts izņēmums tajā noteiktajam pienākumam ne rokasgrāmatas 3. daļā minēto iemeslu dēļ, ne citu iemeslu dēļ (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. spriedumu Itālija/Komisija, minēts 26. punktā, EU:C:2012:752, 72. punkts).

66 Pamatojoties uz šiem apsvērumiem, var arī noraidīt pārējos Komisijas iesniegtos argumentus.

67 Arguments par Savienības iestāžu autonomiju (skat. iepriekš 48. punktu) nevar tikt atbalstīts. Taisnība, ka judikatūrā ir atzīts Savienības iestāžu darbības autonomijas princips attiecībā uz savu ierēdņu un darbinieku izvēli, kas paredzēta Civildienesta noteikumu 2. pantā. Šīm iestādēm ir plašas izvērtēšanas pilnvaras un autonomija gan attiecībā uz ierēdņu un darbinieku darba vietu radīšanu, gan ierēdņa vai darbinieka izvēli, lai aizpildītu izveidoto darba vietu, gan attiecībā uz darbiniekam saistošo darba attiecību būtību (šajā ziņā skat. spriedumu, 2005. gada 8. septembris, *AB*, C-288/04, Krājums, EU:C:2005:526, 26. un 28. punkts). Tomēr šī autonomija tās neatbrīvo no pienākuma ievērot Savienības tiesību piemērojamās normas, tostarp Regulas Nr. 1 2. panta normas, kuras šajā gadījumā ir tikušas pārkāptas.

68 Jāpiebilst, ka nepieciešamība izpildīt Regulā Nr. 1 paredzētos pienākumus netraucē pašām Savienības iestādēm, īstenojot savu darbības autonomiju, uz kuru atsaukusies Komisija, noteikt savas vajadzības valodu jomā. Ar Regulas Nr. 1 2. pantu, kurš tiek apspriests šajā gadījumā, tiek pieļauts tāds noteikums paziņojumā par konkursu, ar kuru konkursa kandidātiem tiek prasītas īpašu valodu zināšanas. Tajā vienīgi ir paredzēts, ka pat šādā gadījumā paziņojuma par konkursu izdevējam, šajā gadījumā – *EPSO*, ir jāsazinās ar katru kandidātu viņa izvēlētajā oficiālajā valodā, nevis valodā, kura izvēlēta no ierobežotas valodu grupas, lai arī vismaz vienas no šīm valodām zināšanas tiktu prasītas katram kandidātam, lai varētu piedalīties konkursā.

69 Komisijas arguments par to, ka kandidātu un *EPSO* saziņa attiecas uz elementāru informāciju, kuru kandidātam, kuram ir pietiekamas angļu, franču vai vācu valodas zināšanas, lai varētu piedalīties konkursā, nebūtu nekādas grūtības saprast, arī ir jānoraida tāpat kā arguments par to, ka ar dienesta

interesēm nebūtu saderīgi tulkot kandidatūru pieteikumus no valodām, kurās tie uzrakstīti, uz angļu, franču vai vācu valodu. Regulas Nr. 1 2. pantā nav paredzēti izņēmumi tajā paredzētajam pienākumam ne ar dienesta interesēm saistītu iemeslu dēļ, ne citu iemeslu dēļ. Turklāt jau tika norādīts, ka šajā pantā personai, kura adresē kādu dokumentu kādai iestādei, ir atstāta tās valodas izvēle, kurā šo dokumentu rakstīt, un iestādēm ir noteikts pienākums tai atbildēt šajā pašā valodā neatkarīgi no tā, ka šai personai ir kādas citas valodas zināšanas.

70 Visbeidzot nevar atbalstīt ne argumentu par to, ka *EPSO* vietnē iekļautā informācija un rokasgrāmata esot pieejamas visās oficiālajās valodās, ne argumentu par to, ka kandidāti ar Itālijas pilsonību nav cietuši nekādu kaitējumu tādēļ, ka viņi nav varējuši izmantot itāļu valodu savā saziņā ar *EPSO*.

71 Attiecībā uz pirmo argumentu pietiek norādīt, ka šajā gadījumā runa ir par valodu, kuru izmanto kandidāta un *EPSO* individuālajā saziņā, un minētie apstākļi nekādi neietekmē tā pienākumu ievērot Regulas Nr. 1 2. pantu saistībā ar šo saziņu.

72 Runājot par otru argumentu, pietiek norādīt, ka Savienības tiesību normas, šajā gadījumā – Regulas Nr. 1 2. panta, kura ir jāievēro *EPSO*, pārkāpums ir pietiekams, lai tiktu atcelti apstrīdētie paziņojumi, bez nepieciešamības pierādīt, ka šis pārkāpums konkrētiem kandidātiem ir radījis kaitējumu.

73 Nobeigumā, ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, ir jāapmierina Itālijas Republikas izvirzītais sestais pamats un Spānijas Karalistes izvirzītais pirmais pamats un ir jāatceļ apstrīdētie paziņojumi, ciktāl tajos ir noteikts, ka valodas, kuras var tikt izmantotas kandidātu un *EPSO* saziņā, ir vienīgi angļu, franču un vācu valoda.

*Par konkursa, uz kuriem attiecas apstrīdētie paziņojumi, kandidātu otrās valodas izvēles ierobežošanas ar angļu, franču vai vācu valodu likumību*

74 Jāizvērtē konkursa, uz kuriem attiecas apstrīdētie paziņojumi, kandidātu otrās valodas izvēles ierobežošanas ar angļu, franču vai vācu valodu likumību, jo runa ir par citu minēto paziņojumu aspektu, uz kuru neattiecas iepriekš 60. punktā konstatētais prettiesiskums.

75 Šajā ziņā jāizvērtē Itālijas Republikas izvirzītais trešais un septītais pamats lietā T-124/13, kā arī Spānijas Karalistes izvirzītais otrais pamats lietā T-191/13.

76 Itālijas Republikas izvirzītais trešais pamats attiecas uz LES 6. panta 3. punkta, LESD 18. panta, Pamattiesību hartas 22. panta, Regulas Nr. 1 1. un 6. panta, Civildienesta noteikumu 1.d panta 1. un 6. punkta, 27. panta otrās daļas un 28. panta f) punkta, kā arī Civildienesta noteikumu III pielikuma 1. panta 2. un 3. punkta pārkāpumu. Būtībā Itālijas Republika norāda, ka apstrīdētajos paziņojumos paredzētā attiecīgo konkursu kandidātu otrās valodas izvēles ierobežošana ar angļu, franču un vācu valodu pārkāpj šīs tiesību normas.

77 Itālijas Republikas izvirzītais septītais pamats attiecas uz LESD 296. panta otrās daļas, Regulas Nr. 1 1. un 6. panta, Civildienesta noteikumu 1.d panta 1. un 6. punkta un 28. panta f) punkta, Civildienesta noteikumu III pielikuma 1. panta 1. punkta f) apakšpunkta, samērīguma principa pārkāpumu, kā arī "faktu sagrozīšanu". Ar šo pamatu Itālijas Republika būtībā norāda uz apstrīdēto paziņojumu pamatojuma neesamību un nepietiekamību. Tā turklāt apstrīd šī pamatojuma pamatotību un tā saderību ar iepriekš minētajām tiesību normām.

78 Ar otro pamatu lietā T-191/13 Spānijas Karaliste būtībā atsaucas uz Civildienesta noteikumu 1.d pantā paredzētā nediskriminācijas principa valodas dēļ pārkāpumu.

79 Tā norāda, ka otrās valodas izvēles ierobežošanas pamatojums (skat. iepriekš 6. punktu) ir "stereotipisks", kas nav pietiekams, lai tiktu izpildīts spriedums Itālija/Komisija, minēts 26. punktā (EU:C:2012:752). Tādējādi, tāsprāt, paziņojumā par konkursu EPSO/AD/248/13 ir pieļauti tādi paši trūkumi kā paziņojumos, kuri tika apspriesti lietā, kurā tika taisīts šis spriedums. Šīs ierobežošanas pamatojums ir vispārīgs un ar to netiek izpildītas "minimālās prasības, lai pierādītu pilnīga valodu lietojuma ierobežošanu". Spānijas Karaliste izvirza tādus pašus argumentus savā iestāšanās rakstā lietā T-124/13.

80 Vispirms attiecībā uz iespējamo apstrīdēto paziņojumu pamatojuma neesamību vai iespējamo pamatojuma nepietiekamību ir jānorāda, ka lietā T-191/13 Komisija apstrīd, ka Spānijas Karaliste ir izvirzījusi šādu pamatu savā prasībā.

81 Tomēr ir jāatgādina, ka uz pamatu par pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu attiecas būtisku procedūras noteikumu pārkāpums LESD 263. panta otrās daļas izpratnē un tas ir absolūts pamats, kurš attiecīgā gadījumā ir jāizvirza Savienības tiesai pēc savas ierosmes (skat. spriedumu, 1998. gada 2. aprīlis, Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, C-367/95 P, Krājums, EU:C:1998:154, 67. punkts un tajā minētā judikatūra). Turklāt, kā jau tika norādīts, Itālijas Republika ar savu septīto pamatu lietā T-124/13 ir apstrīdējusi tostarp to, vai apstrīdēto paziņojumu izdevēji ir ievērojuši pienākumu norādīt pamatojumu.

82 Šajā ziņā ir jāatgādina pastāvīgā judikatūra, saskaņā ar kuru pienākums norādīt lēmumu pamatojumu ir būtiska formas prasība, kas ir jānodala no pamatojuma pamatotības, kura ietilpst jomā par strīdīgā akta likumību pēc būtības. Akta pamatojumu veido formāla to pamatu izklāstīšana, uz kuriem šis lēmums balstīts. Ja šajos pamatos ir pieļautas kļūdas, tie skar attiecīgā akta likumību pēc būtības, nevis tā pamatojumu, kas var būt pietiekams, pat izklāstot kļūdainus pamatus (skat. spriedumu, 2008. gada 10. jūlijs, *Bertelsmann* un *Sony Corporation of America*/*Impala*, C-413/06 P, Krājums, EU:C:2008:392, 181. punkts un tajā minētā judikatūra).

83 Šajā lietā, kā norādīts iepriekš 6. punktā, apstrīdētajos paziņojumos ir norādīts pamatojums attiecībā uz to, lai pamatotu prasību, saskaņā ar kuru kandidātiem ir jābūt apmierinošām angļu, franču vai vācu valodas zināšanām, kas ir valodas, ar kurām ir aprobežota konkursa otrās valodas izvēle. Tādējādi to izdevējam *EPSO* nevar pārmest pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu. Jautājums par šī pamatojuma pamatotību ir atšķirīgs un tiks izvērtēts vēlāk.

84 Turpinājumā, lai izvērtētu šo pēdējo minēto jautājumu, ir jāatgādina to tiesību normu formulējums, kuras Tiesa ir minējusi savā spriedumā Itālija/Komisija, minēts 26. punktā (EU:C:2012:752), un uz kurām arī ir atsaukušās Itālijas Republika un Spānijas Karaliste savā argumentācijā, kā arī secinājumi, kurus Tiesa izdarīja no šīm tiesību normām.

85 Sprieduma Itālija/Komisija, minēts 26. punktā (EU:C:2012:752), 81.–84. punktā Tiesa papildus Regulas Nr. 1 1. pantam (skat. iepriekš 52. punktu) atsaucās uz Civildienesta noteikumu 1.d panta 1. un 6. punktu un 28. panta f) punktu, kā arī Civildienesta noteikumu III pielikuma 1. panta 1. punkta f) apakšpunktu.

86 Civildienesta noteikumu 1.d panta 1. punktā ir noteikts, ka, piemērojot Civildienesta noteikumus, diskriminācija jebkāda iemesla dēļ, piemēram, valodas dēļ, ir aizliegta. Saskaņā ar šī paša panta 6. punktu, "ievērojot nediskriminācijas principu un proporcionalitātes principu, jebkādam to piemērošanas ierobežojumam jāsniedz objektīvs un saprātīgs pamatojums un tā mērķim jābūt likumīgam darbinieku politikas vispārējās interesēs".

87 Civildienesta noteikumu 28. panta f) punktā ir paredzēts, ka ierēdni var iecelt amatā tikai ar nosacījumu, ka viņš sniedz pierādījumu tam, ka viņam ir labas kādas Savienības valodas zināšanas un apmierinošas kādas citas Savienības valodas zināšanas. Kā ir norādījusi Tiesa savā spriedumā Itālija/Komisija, minēts 26. punktā (EU:C:2012:752, 83. punkts), lai arī šajā tiesību normā ir precizēts,

ka apmierinošas kādas citas valodas zināšanas ir prasītas "apjomā, kādā tas vajadzīgs [tādu] pienākumu veikšanai", kas kandidātam būs jāveic, tajā nav norādīti kritēriji, kas var tikt ņemti vērā, lai ierobežotu šīs valodas izvēli starp Regulas Nr. 1 1. pantā minētajām oficiālajām valodām.

88 Saskaņā ar Civildienesta noteikumu III pielikuma 1. panta 1. punkta f) apakšpunktu paziņojumā par konkursu eventuāli var norādīt īpašā ieņemamo amatu veida dēļ nepieciešamās valodu zināšanas. Tomēr, kā ir norādījusi Tiesa spriedumā Itālija/Komisija, minēts 26. punktā (EU:C:2012:752, 84. punkts), no šīs tiesību normas neizriet vispārēja atļauja izdarīt atkāpes no Regulas Nr. 1 1. panta prasībām.

89 Tiesa līdz ar to secināja, ka iepriekš 86.–88. punktā minētajās tiesību normās nav paredzēti skaidri izteikti kritēriji, kas ļautu ierobežot otrās valodas izvēli, kura ir jāzina konkursa Savienības ierēdņu pieņemšanai darbā kandidātiem vai nu no trim apstrīdētajos paziņojumos noteiktajām valodām, vai no citām oficiālajām valodām (spriedums Itālija/Komisija, minēts 26. punktā, EU:C:2012:752, 85. punkts). Turklāt tā konstatēja, ka iestādes, uz kurām attiecas apstrīdētie paziņojumi (uz kurām arī attiecās paziņojumi par konkursu, kuri tika apspriesti šajā lietā Tiesā), netika pakļautas īpašam valodu lietojumam (skat. iepriekš 59. punktu).

90 Tiesa tomēr norādīja, ka no visām iepriekš minētajām tiesību normām izriet, ka dienesta intereses var būt vērā ņemams leģitīms mērķis. Civildienesta noteikumu 1.d pantā ir atļauti nediskriminācijas un samērīguma principa piemērošanas ierobežojumi. Tomēr Tiesa uzskatīja, ka šīm dienesta interesēm ir jābūt objektīvi pamatotām un prasītajam valodu zināšanu līmenim ir jābūt samērīgam ar patiesajām dienesta vajadzībām (spriedums Itālija/Komisija, minēts 26. punktā, EU:C:2012:752, 88. punkts).

91 Šajā ziņā Tiesa uzsvēra, ka noteikumos, ar kuriem tiek ierobežota otrās valodas izvēle, ir jāparedz skaidri, objektīvi un paredzami kritēriji, lai kandidāti varētu pietiekami savlaicīgi zināt, kādas ir valodu prasības, un lai varētu sagatavoties konkursiem pēc iespējas labākos apstākļos (spriedums Itālija/Komisija, minēts 26. punktā, EU:C:2012:752, 90. punkts).

92 Lietā, kurā tika taisīts spriedums Itālija/Komisija, minēts 26. punktā (EU:C:2012:752, 91. punkts), Tiesa konstatēja, ka attiecīgās iestādes nekad nebija pieņēmušas iekšējos noteikumus saskaņā ar Regulas Nr. 1 6. pantu. Tā piebilda, ka Komisija tāpat nav norādījusi, ka pastāvētu citi akti, piemēram, paziņojumi, kuros būtu noteikti kritēriji otrās valodas izvēles ierobežošanai, lai piedalītos konkursos, kuri tika apspriesti šajā lietā. Visbeidzot tā konstatēja, ka attiecīgajos paziņojumos par konkursiem nav norādīts nekāds pamatojums, kas attaisnotu attiecīgo triju valodu (angļu, franču, vācu) izvēli, kas ierobežoja minēto konkursu kandidātu otrās valodas izvēli.

93 No šiem Tiesas apsvērumiem izriet, ka konkursa kandidātu otrās valodas izvēles ierobežošana ar ierobežotu valodu skaitu, izslēdzot pārējās oficiālās valodas, ir diskriminācija valodas dēļ (šajā ziņā skat. spriedumu Itālija/Komisija, minēts 26. punktā, EU:C:2012:752, 102. punkts). Acīmredzami, ka ar šādu noteikumu dažiem potenciālajiem kandidātiem (tiem, kuriem ir apmierinošas vismaz vienas no prasītajām valodām zināšanas) ir priekšrocība, jo viņi var piedalīties konkursā un tādējādi tikt pieņemti darbā kā Savienības ierēdņi vai darbinieki, lai arī pārējie, kuriem nav šādu zināšanu, ir izslēgti.

94 Komisija norāda, ka runa nav par diskrimināciju pilsonības dēļ. Šāds arguments nav efektīvs, jo Civildienesta noteikumu 1.d pantā nav aizliegta vienīgi diskriminācija pilsonības dēļ, bet arī ir aizliegti vairāki citi diskriminācijas veidi, tostarp diskriminācija valodas dēļ.

95 Šajā pašā kontekstā Komisija lietā T-124/13 norāda, ka nekāda diskriminācija nevarēja "pastāvēt tiesībās tādēļ, ka kandidāti varēja īstenot daļu no konkurs[iem, uz kuriem attiecas apstrīdētie paziņojumi,] savā dzimtajā valodā un ka otrās valodas izvēle notika, balstoties uz visizplatītākajām un visvairāk apgūtajām valodām Eiropā".

96 Šis arguments ir jānoraida. Civildienesta noteikumu 1.d pantā ir aizliegta jebkāda diskriminācija valodas dēļ, lai arī cietušo no šādas diskriminācijas skaits esot samērā ierobežots. Viss pārējais ir jautājums par to, vai diskriminācija var tikt pieļauta citu iemeslu dēļ; šajā gadījumā potenciālo cietušo no diskriminācijas ierobežotais skaits var būt pamatots arguments par labu attiecīgā pasākuma samērīgumam.

97 Tādējādi ir jāizvērtē, vai attiecībā uz kandidātiem, uz kuriem attiecas apstrīdētie paziņojumi, ierobežojot otrās valodas izvēli ar angļu, franču un vācu valodu, *EPSO*, kurš ir minēto paziņojumu izdevējs, ir pārkāpis Civildienesta noteikumu 1.d pantu, radot aizliegtu diskrimināciju valodas dēļ.

98 Jākonstatē, ka atšķirībā no paziņojumiem par konkursu, kuri tika apspriesti lietā, kurā tika taisīts spriedums Itālija/Komisija, minēts 26. punktā (EU:C:2012:752), apstrīdētajos paziņojumos ir norādīts pamatojums (skat. iepriekš 6. punktu), kurš īpaši iekļauts, lai izpildītu šī sprieduma prasības. No šī pamatojuma it īpaši izriet, ka "[..] konkursā otrās valodas izvēles iespējas ir noteiktas saskaņā ar tā dienesta interesēm, kurš pieprasa, lai jaunie darbā pieņemtie kolēģi varētu sākt strādāt nekavējoties un būtu spējīgi efektīvi sazināties savā ikdienas darbā", un ka "pretējā gadījumā varētu tikt ievērojami traucēta iestāžu efektīva darbība".

99 Tomēr ir jānorāda, ka pārējais Tiesas konstatētais, kas atgādināts iepriekš 92. punktā, ir spēkā arī attiecībā uz šajā lietā esošajiem apstākļiem. Kā turklāt tiesas sēdē ir apstiprinājusi Komisija, iestādes, uz kurām attiecas apstrīdētie paziņojumi, pēc sprieduma Itālija/Komisijas, minēts 26. punktā (EU:C:2012:752), pasludināšanas un līdz apstrīdēto paziņojumu publicēšanas nav pieņēmušas ne iekšējos reglamentus saskaņā ar Regulas Nr. 1 6. pantu, ne citus tiesību aktus, kā, piemēram, paziņojumus, kuros paredzēti kritēriji kādas valodas kā otrās valodas izvēles ierobežošanai, lai piedalītos konkursā Savienības ierēdņu pieņemšanai darbā. It īpaši ir jākonstatē, ka neviens šāds noteikums nav iekļauts rokasgrāmatā.

100 No sprieduma Itālija/Komisija, minēts 26. punktā (EU:C:2012:752, 95. punkts), izriet, ka tādu noteikumu vai paziņojumu kā tie, kuri minēti iepriekš 99. punktā, neesamība nevar tikt kompensēta ar paziņojuma par konkursu saturu, kas attiecīgi atsaucas vienīgi uz konkrētu konkursu. Termiņš starp paziņojuma par konkursu publicēšanu un tajā paredzēto pārbaudījumu datums uzreiz neļauj kandidātam iegūt pietiekamas valodu zināšanas, lai pierādītu savas profesionālās zināšanas. Attiecībā uz iespēju apgūt vienu no trīs valodām, ar kurām apstrīdētajos paziņojumos ir ierobežota otrās valodas izvēle nākotnē notiekošu konkursu perspektīvā, tiek pieņemts, ka *EPSO* noteiktās valodas būtu jānosaka labu laiku iepriekš. Tādu noteikumu kā iepriekš 92. punktā minētie neesamība nekādi nenodrošina konkursa valodu izvēles nemainību un paredzamību.

101 Tomēr ir jāizvērtē, vai apstrīdētajos paziņojumos iekļautais pamatojums pierāda, ka strīdīgā konkursa kandidātu otrās valodas izvēles ierobežošanu ar angļu, franču un vācu valodu attaisno dienesta intereses, un ievēro samērīguma principu.

102 Vispirms ir jānosaka šādas izvērtēšanas parametri. Komisija min Savienības iestāžu autonomijas principu (skat. iepriekš 67. punktu), lai norādītu, ka tām ir "īpaši plaša" rīcības brīvība, jo tās ir vienīgās, kuras var lemt par savu personāla politiku. Komisija no tā secina, ka šajā kontekstā nediskriminācijas princips nav ievērots vienīgi gadījumā, ja notiek patvaļīga vai acīmredzami neatbilstoša izvēle salīdzinājumā ar izvirzīto mērķi, kurš, kā uzskata Komisija, ir tiesības iegūt kandidātus, kuri var sākt strādāt nekavējoties, un pieņemt darbā ierēdņus, kuriem ir vislabākās zināšanas, sniegums un spēja integrēties.

103 Šajā ziņā ir jānorāda, ka vienīgais mērķis iegūt kandidātus, kuri var sākt strādāt nekavējoties, var eventuāli attaisnot diskrimināciju valodas dēļ. Savukārt šāda diskriminācija nevar atvieglot to ierēdņu pieņemšanu darbā, kuriem ir vislabākās zināšanas, sniegums un spēja integrēties, jo šīs īpašības acīmredzami nav atkarīgas no kandidāta valodu zināšanām.

104 Turpinājumā ir jāatgādina, ka iestāžu darbības autonomija tās neatbrīvo no pienākuma ievērot Savienības tiesību piemērojamās normas, kuras sastāvdaļa ir Civildienesta noteikumu 1.d pants.

105 Turklāt, protams, taisnība, ka no pastāvīgās judikatūras izriet, ka jomās, kurās tiek īstenota rīcības brīvība, nediskriminācijas princips var tikt pārkāpts, ja attiecīgā iestāde veic patvaļīgu vai acīmredzami nepiemērotu diferenciāciju attiecībā pret šīs normas mērķi (skat. spriedumu, 2012. gada 20. marts, *Kurrer* u.c./Komisija, no T-441/10 P līdz T-443/10 P, Krājums-CDL, EU:T:2012:133, 54. punkts un tajā minētā judikatūra; šajā ziņā skat. arī spriedumu, 2010. gada 15. aprīlis, *Gualtieri*/Komisija, C-485/08 P, Krājums, EU:C:2010:188, 72. punkts).

106 Tomēr ar šo judikatūru nav izslēgta jebkāda Savienības tiesas pārbaude attiecībā uz iespējamām prasībām par īpašām valodu zināšanām, kuras noteiktas konkursa kandidātiem Savienības ierēdņu vai darbinieku pieņemšanai darbā. Tieši pretēji, no iepriekš 90. punktā minētajiem Tiesas apsvērumiem izriet, ka Savienības tiesai ir jāpārbauda, ka šādas prasības ir objektīvi pamatotas un samērīgas ar patiesajām dienesta vajadzībām, citiem vārdiem, ka tās nav patvaļīgas vai acīmredzami nepiemērotas salīdzinājumā ar cerēto mērķi.

107 Saskaņā ar apstrīdētajos paziņojumos norādīto pamatojumu "dienesta interes[es] [..] pieprasa, lai jaunie darbā pieņemtie kolēģi varētu sākt strādāt nekavējoties un būtu spējīgi efektīvi sazināties savā ikdienas darbā". Ņemot vērā "ES iestāžu ilgstošo pieredzi attiecībā uz iekšējā saziņā izmantotajām valodām" un "ņemot vērā dienestu vajadzības saistībā ar ārējo saziņu un dokumentu apstrādi", secināts, ka visas trīs iepriekš minētās valodas "joprojām ir visbiežāk lietotās valodas".

108 Turpinājumā ir konstatēts, ka šīs trīs valodas ir "kandidātu visbiežāk izvēlētās otrās valodas konkursos, kuros viņiem ir brīva izvēle". Saskaņā ar apstrīdētajiem paziņojumiem "tas apstiprina pašreizējos izglītības un profesionālos standartus, saskaņā ar kuriem Eiropas Savienības iestāžu amata vietu kandidātiem var tikt prasīts pārvaldīt vismaz vienu no šīm valodām". Ņemot vērā šos apsvērumus, ir secināts, ka, "līdzsvarojot dienesta intereses un kandidātu vajadzības un spējas, vienlaikus ņemot vērā šā konkursa īpašo jomu, ir likumīgi rīkot pārbaudījumus šajās trīs valodās, lai nodrošinātu, ka visi kandidāti neatkarīgi no viņu pirmās oficiālās valodas pārvalda darbam nepieciešamajā līmenī vismaz vienu no šīm trim oficiālajām valodām".

109 Apsvērums, saskaņā ar kuru "konkrēto kompetenču novērtēšana attiecīgajā jomā ļauj iestādēm novērtēt kandidātu spējas nekavējoties strādāt tādā vidē, kas tuvu atbilst reālajai situācijai, ar kuru tiem būtu jāsaskaras savā darbā", šķiet, ir minēts, lai pamatotu atsevišķu pārbaudījumu organizēšanu otrā valodā, kuru kandidāts izvēlas no angļu, franču un vācu valodas. Prasību par to, lai kandidātiem, kuri izvēlas vienu no šīm trīs valodām kā pirmo valodu, tomēr būtu jābūt spējīgiem nokārtot šos pārbaudījumus kādā citā no šīm trīs valodām, kuru viņi bija izvēlējušies kā otro valodu, izskaidro "rūpes pēc vienlīdzīgas attieksmes".

110 Apgalvojumam par to, ka visas trīs iepriekš minētās valodas "joprojām ir visbiežāk lietotās valodas", it īpaši ņemot vērā "Savienības iestāžu ilgstošo pieredzi attiecībā uz iekšējā saziņā izmantotajām valodām", ir galvenā nozīme šajā pamatojumā. Tomēr ir jākonstatē, ka tas ir neskaidrs apgalvojums, kuru nepapildina konkrētas norādes.

111 Šī iespējamā Savienības iestāžu prakse attiecībā uz iekšējā saziņā izmantotajām valodām nekādi nav izskaidrota. It īpaši nav precizēts, vai tā nozīmē, ka šīs trīs valodas tiek lietotas paralēli kā iekšējā saziņā izmantotās valodas visu iestāžu, uz kuriem attiecas apstrīdētie paziņojumi, visos dienestos vai drīzāk atsevišķos dienestos tiek izmantota viena no šīm valodām un citos dienestos – kāda cita no šīm valodām. Pēdējā minētajā gadījumā pastāvētu risks, ka dienesti, kuri varētu interesēt kandidātus, kas būtu nokārtojuši strīdīgos konkursus, neizmantos kādu no trīs iepriekš minētajām valodām kā iekšējās saziņas valodu, kas apšaubītu attiecīgā konkursa kandidātu otrās valodas izvēles ierobežošanas ar šīm trim valodām pamatojumu un samērīgumu. Šādā gadījumā vai nu atsevišķi kandidāti, kuri ir

nokārtojusi konkursu, netiktu pieņemti darbā, vai arī attiecīgie dienesti būtu spiesti pieņemt darbā daļu tādu kandidātu, kuri nepārvalda iekšējās saziņas valodu; šajā gadījumā leģitīmi rastos jautājums par iepriekš minētās ierobežošanas jēgu un lietderību.

112 Komisija savos rakstveida apsvērumos ir sniegusi dažus precizējumus šajā ziņā un ir iesniegusi papildu pierādījumus. Tomēr to izvērtēšana neļauj kliedēt nopietnās šaubas, ko rada iepriekš minētie apstrīdētajos paziņojumos iekļautie apgalvojumi.

113 Pirmkārt, Komisija norāda, ka angļu, franču un vācu valoda ir "trīs galvenās Savienības iestāžu apspriežu valodas". Tā uzskata, ka šai situācijai bija raksturīgi tas, ka sākotnēji tika izmantota franču un vācu valoda un kopš 1973. gada tā tika papildināta ar angļu valodas ieviešanu. Tā piebilst, ka tradicionālā tiesu apspriežu valoda Eiropas Savienības Tiesā ir franču valoda, savukārt angļu valoda ir "visizplatītākā darba valoda aģentūrās". To apstiprinot it īpaši valodu lietojums Pastāvīgo pārstāvju komitejā (*Coreper*), kura saskaņā ar LES 16. panta 7. punktu ir atbildīga par Eiropas Savienības Padomes darba sagatavošanu.

114 Tomēr ir jākonstatē, ka, izņemot dažu e-pasta vēstuļu kopijas, kuras tika iesniegtas lietā T-124/13, lai pierādītu, ka angļu, franču un vācu valoda esot dalībvalstu kopīgajā saziņā izmantotās valodas *Coreper*, Komisija nav iesniegusi citus pierādījumus iepriekš apkopoto apgalvojumu atbalstam.

115 Tā kā nav šādu pierādījumu, neskaidrs un vispārīgs apgalvojums par to, ka angļu, franču un vācu valoda esot "galvenās" Savienības iestāžu apspriežu valodas, nevar tikt pieņemts. Pati Komisija pieļauj, ka vienīgā visu tiesu, kuras veido [Eiropas Savienības] Tiesu, apspriežu valoda tradicionāli ir franču valoda. Turklāt jānorāda, ka Eiropas Parlamenta locekļi plenārsēdē vai komitejā izsakās visās oficiālajās valodās. Tāpat tas ir dalībvalstu pārstāvju gadījumā, tiekoties Padomē.

116 Turklāt, pat ja atzītu, kā apgalvo Komisija, ka iepriekš minētās trīs valodas ir "kopīgas saziņas valodas" *Coreper* (ko tomēr ir apstrīdējusi Itālijas Republika lietā T-124/13), šim faktam nav nozīmes strīda atrisināšanā. Ne no viena lietas materiālos iekļauta dokumenta neizriet un Komisija nav apgalvojusi, ka pastāv kāda saikne starp *Coreper* darbībām un amata pienākumiem, kurus strīdīgo konkursu kandidāti var veikt, ja viņi nokārto šos konkursus un tiek pieņemti darbā.

117 Šis apsvērums ir pamatots, vispārīgi skatoties, attiecībā uz jebkuru iespējamu argumentu par vienas vai vairāku valodu izmantošanu kā Savienības iestādes "apspriežu valodu": pat pieņemot, ka kādas konkrētas iestādes locekļi savās apspriedēs izmanto tikai un vienīgi vienu vai dažas valodas, nevar tikt pieņemts bez papildu paskaidrojumiem, ka darbā jaunpieņemtais ierēdnis, kurš nepārvalda nevienu no šīm valodām, nevarētu sākt strādāt nekavējoties attiecīgajā iestādē.

118 Otrkārt, Komisija norāda, ka angļu, franču un vācu valoda esot trīs valodas, kurās Tulkošanas vispārīgā direkcija tulko gandrīz visus dokumentus. Šī apgalvojuma atbalstam Komisija iesniedz statistiku par dokumentu avota valodām un mērķa valodām laikposmā no 2000. līdz 2012. gadam. Tā uzskata, ka no tās nepārprotami var secināt, ka attiecīgās trīs valodas visvairāk ir pieprasījuši tās dienesti savos dokumentu tulkošanas pieprasījumos gan kā avota valodas ārēja dokumenta tulkošanas iekšējai lietošanai gadījumā, gan kā mērķa valodas iekšēju dokumentu, kuri paredzēti ārējai lietošanai, gadījumā.

119 Uzreiz ir jānorāda, ka šīs statistiskas nozīme ir minimāla, jo tā attiecas tikai uz Komisiju. Nekas neļauj secināt, ka tāda pati situācija ir citās iestādēs, uz kurām attiecas apstrīdētie paziņojumi.

120 Turklāt ir jākonstatē, ka Komisija kļūdaini ir uzskatījusi, ka statistiska par tulkota dokumenta avota valodu attiecas tikai uz ārējiem dokumentiem un ka pretēji – statistika par tulkotajiem dokumentiem mērķa valodā attiecas tikai uz iekšējiem dokumentiem, kuri paredzēti ārējai lietošanai. Tās minētā

statistika sadala tulkoto lapu skaitu atkarībā no oriģinālās dokumenta valodas (avota valoda) vai valodas, kurā tulkošana ir tikusi veikta (mērķa valoda), nenošķirot iekšējai vai ārējai lietošanai paredzētus tulkojumus.

121 Tādējādi nav iespējams identificēt to dokumentu daļu, kura ir ņemta vērā šajā statistikā un kurai ir iekšēja izcelsme, kas paredzēta iekšējai lietošanai, vai kurai ir nozīme attiecībā uz jomām, uz kurām attiecas apstrīdētie paziņojumi. Lai arī lielākais tulkoto lapu vairākums ir ārējas izcelsmes, statistikas attiecībā uz tulkoto dokumentu avota valodu nozīme, lai noteiktu Komisijas iekšējās saziņas valodas, ir apšaubāma. Turklāt, tā kā nekādi nav nodalīti dienesti, kuriem katrs tulkojums ir paredzēts, iespējamie secinājumi, kuri varētu tikt izdarīti no šīs statistikas attiecībā uz valodu izmantošanu Komisijas iekšienē kopumā, uzreiz neatspoguļos situāciju tās konkrētajos dienestos, uz kuriem varētu attiekties ar apstrīdētajiem paziņojumiem saistītās jomas.

122 Katrā ziņā ar Komisijas iesniegto statistiku nevar pamatot tās apgalvojumus, kuri atspoguļo arī apstrīdētajos paziņojumos minētos.

123 Attiecībā uz statistiku par tulkoto dokumentu avota valodu, lai arī, protams, ar to tiek pierādīts, ka angļu, franču un vācu valoda atrodas attiecīgi pirmajā, otrajā un trešajā vietā kā tulkoto lapu avota valoda, starp šīm valodām pastāvošais attālums ir iespaidīgs.

124 2012. gadā dokumenti angļu valodā bija 77,06 % no tulkotajiem dokumentiem salīdzinājumā ar 5,20 % franču valodā un 2,90 % vācu valodā. Gandrīz tāda pati situācija bija 2011. gadā, kad 80,63 % no tulkotajām lapām bija angļu valodā, 5,76 % – franču valodā un 2,28 % – vācu valodā. Laikposmā no 2000. līdz 2012. gadam angļu valodas proporcija ievērojami pieauga (no 55,08 līdz 77,06 %), franču valodas proporcija būtiski samazinājās (no 32,49 līdz 5,20 %), lai arī vācu valodā arī bija samazinājums (no 4,08 līdz 2,90 %). Tāpat ir jākonstatē, ka attālums starp vācu un itāļu valodu, kura, izņemot 2012. gadu, atradās ceturtajā vietā, nebija ievērojams. To attiecīgās proporcijas 2010. gadā bija 2,24 % attiecībā pret 2,06 % un 2011. gadā – 2,28 % attiecībā pret 1,49 %. 2012. gadā ceturto vietu ieņēma spāņu un grieķu valoda ar 1,61 % tulkotajām lapām attiecībā pret 2,90 % vācu valodā.

125 Attiecībā uz statistiku par tulkoto tekstu mērķa valodām neapšaubāmi, ka angļu, franču un vācu valoda ieņem attiecīgi pirmās trīs vietas jaunākajā statistikā (2011. un 2012. gads). Tomēr attālums starp tulkoto lapu skaitu šajās trijās valodās un tulkotajām lapām citās valodās nav īpaši ievērojams. 2011. gadā 12,31 % no tulkotajām lapām bija tulkotas angļu valodā, 7,92 % – franču valodā, 6,53 % – vācu valodā, 4,27 % – itāļu valodā, 4,20 % – spāņu valodā, 4,13 % – holandiešu valodā, 4,09 % – portugāļu valodā un 3,94 % – grieķu valodā, un tulkojumi visās pārējās oficiālajās valodās, izņemot īru valodu (0,61 % no tulkotajām lapām) attiecībā uz katru valodu sastādīja proporciju virs 3,50 % no tulkotajām lapām. 2012. gadā tulkoto lapu proporcija angļu, franču un vācu valodā bija attiecīgi 14,92 %, 8,25 % un 6,47 % attiecībā pret 4,40 % itāļu valodai un 4,26 % spāņu valodai, un tulkojumi visās pārējās oficiālajās valodās (izņemot īru valodu, kurā bija 0,41 % no tulkotajām lapām) attiecībā uz katru valodu sastādīja proporciju vismaz 3,35 % no tulkotajām lapām. Ar šo statistiku nevar secināt, ka kandidāts, kurš ir izturējis strīdīgo konkursu un kuram ir apmierinošas angļu, franču vai vācu valodas zināšanas, varētu pilnībā sākt strādāt kopš pirmās viņa pieņemšanas darbā dienas, lai arī kandidāts, kuram ir vismaz apmierinošas divas pārējo oficiālo valodu zināšanas, tāds nebūtu.

126 No šīs statistikas neapšaubāmi izriet, ka ļoti lielu tulkoto lapu daļu veido oriģinālie dokumenti, kuri uzrakstīti angļu valodā (avota valoda). Tomēr apstrīdētajos paziņojumos nav prasītas vienīgi apmierinošas angļu valodas zināšanas. Kandidāts, kuram nav apmierinošas šīs valodas zināšanas, var piedalīties konkursos, uz kuriem attiecas šie paziņojumi, ja viņam ir apmierinošas vismaz vācu vai franču valodas zināšanas. Kā tika norādīts, katra no šīm abām valodām gan kā avota valoda, gan kā mērķa valoda veido samērā vāju Komisijas dienestu tulkoto lapu daļu. Ja kandidāts, kurš kā otro valodu pārvalda vienīgi vienu no šīm abām valodām, var piedalīties attiecīgajos konkursos, nešķiet pamatoti no tiem izslēgt potenciālos kandidātus, kuri pārvalda citas oficiālās valodas.

127 Treškārt, Komisija lietā T-124/13 norāda, ka angļu, franču un vācu valoda ir valodas, kurās visvairāk runā tās ierēdņi un darbinieki. Lai pierādītu šo apgalvojumu, tā iesniedz tabulu, kas ir izvilkums no tās ierēdņu un darbinieku personiskās informācijas reģistrācijas sistēmas, kuru ar 2013. gada 14. marta vēstuli Itālijas Republikai arī bija nosūtījis Komisijas personāla ģenerāldirektors. Komisija uzskata, ka no šīs tabulas izriet, ka franču, vācu un tālāk angļu valoda ir valodas, kuras tās ierēdņi un darbinieki lielākoties ir norādījuši kā galveno valodu, kurām seko holandiešu un itāļu valoda.

128 Vispirms ir jānorāda, ka iepriekš izteiktās atrunas attiecībā uz to, ka statistika par tulkotajiem dokumentiem attiecas tikai vienīgi uz Komisiju, ir piemērojamas arī uz šo tabulu, kura skar tikai Komisijas personālu.

129 Turpinājumā pat neatkarīgi no šī apstākļa ir jākonstatē, ka šajā tabulā Komisijas ierēdņi un darbinieki ir sagrupēti atkarībā no viņu galvenās valodas, proti, acīmredzami – dzimtās valodas. Tādējādi – pretēji Komisijas norādītajam – no šīs tabulas nevar izdarīt nevienu pamatotu secinājumu par to, kurās valodās šie ierēdņi runā, ciktāl Komisijas ierēdņiem un darbiniekiem papildus savai dzimtajai valodai ir jābūt apmierinošām vismaz citas valodas zināšanām, kā prasīts Civildienesta noteikumu 28. panta f) punktā (skat. iepriekš 87. punktu).

130 Turklāt ir jākonstatē, ka Komisija kļūdaini ir interpretējusi šo tabulu, tai apstiprinot, ka ierēdņi un darbinieki, kuru galvenā valoda ir angļu valoda (9,1 %), ir trešā lielākā grupa pēc tiem, kuru galvenā valoda ir franču valoda (26,9 % no visa kopā) un vācu valoda (11,1 % no visa kopā). Faktiski ierēdņi un darbinieki, kuru galvenā valoda ir angļu valoda, ieņem ceturto vietu, pirms kuras ir tie, kuru galvenā valoda ir holandiešu valoda (9,2 % no visa kopā). Ierēdņi un darbinieki, kuru galvenā valoda ir itāļu valoda (9 % no visa kopā), ieņem piekto vietu, kuriem seko tie, kuru galvenās valodas ir spāņu (6,8 %), grieķu (4 % no visa kopā) un poļu (4 % no visa kopā).

131 Šie skaitļi tādējādi nevar pamatot, pat attiecībā tikai uz Komisiju, tādu prasību kā apstrīdētajos paziņojumos iekļautā prasība par to, ka darbā jaunpieņemtajam ierēdnim vai darbiniekam ir jābūt apmierinošām angļu, franču vai vācu valodas zināšanām. Lielākoties konkursa kandidāta, kuram ir apmierinošas franču valodas zināšanas, gadījumā tā būtu valoda, kura ir galvenā valoda aptuveni ceturtajai daļai Komisijas ierēdņu vai darbinieku. Abu pārējo attiecīgo valodu (vācu un franču) gadījumos tās kā galvenā valoda būtu katram desmitajam Komisijas ierēdnim vai darbiniekam. Tādējādi nekas neļauj identificēt iemeslus, kādēļ šādas zināšanas ir jāuzskata par nepieciešamām darbā jaunpieņemtam ierēdnim vai darbiniekam, vēl jo vairāk tāpēc, ka nav prasītas tādas pašas citu valodu, tostarp itāļu, kuras ir grupu, kas salīdzināmas ar ierēdņiem un darbiniekiem, galvenās valodas, zināšanas.

132 Komisija sava atbildes raksta uz repliku šajā pašā lietā pielikumā ir iesniegusi citu tabulu, kas parāda tās ierēdņu un darbinieku sadalījumu atkarībā no viņu pilsonības un otrās valodas. Šajā tabulā arī ir ietverta aile, kurā norādīts "vidējais rādītājs" katrai valodai, kas ir 56,4 % angļu valodai, 19,8 % franču valodai, 5,5 % vācu valodai, 2,2 % holandiešu valodai, 2 % itāļu valodai un 1,6 % spāņu valodai, un vidējais rādītājs visām pārējām oficiālajām valodām ir mazāks par 1 % attiecībā uz katru valodu. "Vidējais" rādītājs 11,5 % apmērā ir norādīts attiecībā uz kolonnu "*n/a*", kurā saskaņā ar Komisijas paskaidrojumiem tiesas sēdē ir iekļauts tās personāls, kurš nav paziņojis par otro valodu.

133 Vēlreiz, pat ja aprobežojas tikai ar Komisijas gadījumu, šajā tabulā minētā informācija nevar pamatot tādu prasību attiecībā uz konkursu kandidātu valodu zināšanām kā šajā lietā paredzētā. Vispirms šajā tabulā ir ņemta vērā vienīgi katra ierēdņa paziņotā otrā valoda un līdz ar to tā neatspoguļo ļoti precīzu Komisijas ierēdņu un darbinieku valodu zināšanu ainu. Lai noskaidrotu, cik no viņiem ir vismaz apmierinošas, piemēram, angļu valodas, zināšanas, būtu arī jāņem vērā gan tie, kuriem angļu valoda ir galvenā valoda, gan tie, kuriem angļu valoda ir trešā vai ceturtā valoda (nevis tikai otrā valoda), jo nevar izslēgt, ka ierēdnim vai darbiniekam ir apmierinošas vairāk nekā divu valodu zināšanas.

134 Katrā ziņā, pat pieņemot, ka attiecībā uz angļu valodu un mazākā mērā franču valodu norādītais procentuālais daudzums pamato prasību par to, ka kandidātiem, kuri tiecas iegūt amatu Komisijā, ir jābūt apmierinošām vismaz vienas no šīm abām valodām zināšanām, ar šajā tabulā minēto informāciju nevar pamatot vācu valodas, proti, valodas, kura kā galvenā valoda ir aptuveni katram desmitajam ierēdnim un kuru kā otro valodu ir atzinuši vienīgi 5,5 % Komisijas ierēdņu, iekļaušanu starp valodām, kuru zināšanas tiek prasītas. Turklāt, ja tiek iekļauta vācu valoda, tādējādi nešķiet nesaprātīga itāļu, spāņu vai pat holandiešu valodas iekļaušana, jo attiecībā uz katru no šīm trim valodām norādītais procentuālais daudzums nav pārāk tālu no tā, kas norādīts attiecībā uz vācu valodu.

135 Konkursa kandidātu otrās valodas izvēles ierobežošana ar ierobežotu oficiālo valodu skaitu nevar tikt uzskatīta par objektīvi pamatotu un samērīgu, ja šo valodu vidū papildus valodai, kuras zināšanas ir vēlamas vai pat nepieciešamas, ir citas valodas, kuras nepiešķir nekādu īpašu priekšrocību. Ja kā alternatīvu vienai valodai, kuras zināšanas ir uzskatāmas par priekšrocību darbā jaunpieņemtam ierēdnim, pieņem citas valodas, kuru zināšanas nav uzskatāmas par priekšrocību, nav neviena pamatota iemesla, lai nepieņemtu arī visas pārējās oficiālās valodas.

136 Ceturtkārt, Komisija norāda, ka angļu, franču un vācu valoda ir valodas, kuras kā svešvalodas ir visvairāk apgūtās un kurās visvairāk runā Savienības dalībvalstīs. Savu apgalvojumu atbalstam tā ir iesniegusi *Eurostat* ziņojumu, kas publicēts *Statistics in Focus* Nr. 49/2010, kurā secināts, pirmkārt, ka angļu valoda ir "neapstrīdami visapgūtākā svešvaloda [Eiropā] visos izglītības līmeņos, kurai seko franču, vācu, krievu un mazākā mērā spāņu valoda", un, otrkārt, ka "vislabāk zināmā svešvaloda [Eiropā] neapstrīdami ir uzskatāma kā angļu valoda, kurai seko vācu, krievu, franču un spāņu valoda".

137 Šī statistika aptver visus Savienības pilsoņus un nevar tikt pieņemts, ka ar to precīzi ir atspoguļotas Savienības ierēdņu valodu zināšanas. Katrā ziņā vienīgais, ko šī statistika var pierādīt, ir tas, ka to potenciālo kandidātu skaits, kurus negatīvi ietekmē valodu, kuras var izvēlēties kā otro konkursa, uz kuriem attiecas apstrīdētie paziņojumi, valodu, ierobežošana ar angļu, franču un vācu valodu, ir mazāks, kas tā nebūtu, ja šī izvēle būtu ierobežota ar citām valodām. Tomēr šis apstāklis nav pietiekams, lai secinātu, ka attiecīgā ierobežošana nav diskriminējoša, jo eventuāli neliels to kandidātu skaits, kuri var tikt negatīvi ietekmēti, nevar šajā ziņā būt pamatots arguments (skat. iepriekš 96. punktu).

138 Turklāt ar šiem rezultātiem varētu pierādīt attiecīgā ierobežošana samērīgumu, ja izrādītos, ka šāda ierobežošana atbilstu dienesta interesēm. Komisija konkrēti nav pierādījusi, ka šis pēdējais minētais nosacījums būtu izpildīts.

139 Iepriekš minētie apsvērumi arī ir piemērojami attiecībā uz Komisijas iesniegtajiem pierādījumiem, lai pierādītu, ka, ja konkursa kandidāti nebūtu ierobežoti, izvēloties otro valodu, angļu, franču un vācu valoda būtu visvairāk izvēlētās valodas. Tas, ka to kandidātu skaits, kuri nevar izvēlēties citu valodu kā otro konkursa valodu, eventuāli ir mazs, nenozīmē, ka šie kandidāti netiek diskriminēti.

140 Piektkārt, Komisija atbildes rakstā uz repliku lietā T-124/13 norāda, ka Savienības iestāžu struktūrvienību vadītāju kolēģija ir veikusi nepieciešamo analīzi, lai izvērtētu, vai angļu, franču un vācu valoda varēja tikt uzskatītas par visizplatītākajām valodām no iestāžu dienestos izmantotajām. Tā piebilst, ka šī kolēģija konstatēja, ka pastāv vienošanās par vispārējām vadlīnijām attiecībā uz valodu lietošanu *EPSO* organizētajos konkursos.

141 Komisija ir iesniegusi minētās kolēģijas priekšsēdētāja 2013. gada 10. jūnija vēstuli, no kuras izriet, ka kolēģija ir konstatējusi Savienības iestāžu struktūrvienību vadītāju vienošanos, lai apstiprinātu vispārēju pamatnostādni attiecībā uz valodu lietošanu *EPSO* organizētajos konkursos projektu, izņemot atrunu, kuru izteicis Tiesas pārstāvis, kurš paziņoja par atturēšanos ieņemt nostāju. Tā arī ir iesniegusi pamatnostādņu, uz kuru attiecas šī vienošanās, tekstu.

142 Šie fakti, kas tomēr ir notikuši pēc apstrīdētajiem paziņojumiem un prasības celšanas, nevar apšaubīt iepriekš izklāstītos apsvērumus. Iestāžu vadītāju kolēģijas apstiprinātajās pamatnostādnēs nav minēts neviens jauns fakts salīdzinājumā ar jau iepriekš analizētajiem. Pati Komisija norāda, ka informācija, kuru pārbaudīja iestāžu vadītāji, "lielākoties saskan" ar Komisijas sniegto informāciju sava iebildumu raksta pielikumā. Iepriekš norādīto iemeslu dēļ šī informācija nevar pamatot apgalvojumus par valodu lietošanu Savienības iestādēs, kuri minēti apstrīdēto paziņojumu pamatojumā vai kurus ir norādījusi Komisija savos rakstveida apsvērumos. Nav nozīmes tam, ka Savienības iestāžu vadītāji, izņemot Tiesas pārstāvi, kurš atturējās, ir izdarījuši citādu secinājumu.

143 Visbeidzot sestkārt, Komisija uzskata, ka apstrīdētajos apziņojumos paredzētās otrās valodas izvēles ierobežošanu pamatojot pārbaudījumu būtība. It īpaši "vērtēšanas centra" posmā, lai varētu saskaņot kandidātu vērtēšanu un to saziņas ar pārējiem konkursa kandidātiem un atlases komisiju atvieglošanai, ir prasīts nodrošināt, lai šie pārbaudījumi noris kopīgā saziņas valodā.

144 Atbildot uz šo argumentu, pietiek norādīt, ka šāds attiecīgās ierobežošanas pamatojums nav izteikts apstrīdēto paziņojumu pamatojumā. Taču nevarētu secināt, ka no apstrīdētajiem paziņojumiem izrietošo diskrimināciju valodas dēļ attaisno citi iemesli, nevis tie, kuri minēti šajos pašos paziņojumos. Tādējādi šis arguments arī ir jānoraida.

145 Tādējādi visu iepriekš minēto iemeslu dēļ ir jāsecina, ka konkursu, uz kuriem attiecas apstrīdētie paziņojumi, kandidātu otrās valodas izvēles ierobežošana ar angļu, franču un vācu valodu, kas paredzēta apstrīdētajos paziņojumos, nav ne objektīvi pamatota, ne samērīga ar cerēto mērķi, kas, kā uzskata Komisija, ir pieņemt darbā ierēdņus un darbiniekus, kuri varētu sākt strādāt nekavējoties.

146 Nepietiek aizstāvēt šādas ierobežošanas principu, atsaucoties uz lielu skaitu valodu, kuras Regulas Nr. 1 1. pantā ir atzītas par Savienības oficiālajām un darba valodām, un no tām izrietošo nepieciešamību izvēlēties mazāku valodu skaitu vai pat vienu valodu kā iekšējās saziņas valodu vai "kopīgās saziņas valodu". Vēl ir objektīvi jāpamato izdarītā izvēle par labu vienai vai vairākām īpašām valodām, izslēdzot visas pārējās.

147 Tas ir tieši tas, ko gan *EPSO*, apstrīdēto paziņojumu izdevējs, gan Komisija, atbildētāja Vispārējā tiesā, nav izdarījuši. Komisijas sniegtajā informācijā nekas neliecina par to, ka darbā jaunpieņemtais ierēdnis, kuram ir apmierinošas angļu, franču vai vācu valodas zināšanas, varētu sākt strādāt nekavējoties, savukārt kandidāts, kuram būtu vismaz apmierinošas divu citu oficiālo valodu zināšanas tāds nebūtu.

148 Tādējādi ir jāapmierina Itālijas Republikas izvirzītais trešais un septītais pamats lietā T-124/13, kā arī Spānijas Karalistes izvirzītais otrais pamats lietā T-191/13 un, neizvērtējot pārējos vēl neizskatītos pamatus, atcelt apstrīdētos paziņojumus arī tādēļ, ka tajos kandidātu otrās valodas izvēle ir ierobežota ar angļu, franču un vācu valodu.

149 Turklāt, ņemot vērā šo secinājumu, nav jālemj par Spānijas Karalistes lietā T-191/13 apstrīdēto otrās valodas, kuru izvēlējies katrs konkursa, uz kuru attiecas paziņojums EPSO/AD/248/13, kandidāts no angļu, franču un vācu valodām, izmantošanas atsevišķos šī konkursa pēdējā posmā notiekošos pārbaudījumos likumību.

150 Secinājums, ka attiecīgie paziņojumi par konkursu, ciktāl tiek ierobežota kandidātu otrās valodas izvēle, ir nelikumīgi, uzreiz nozīmē arī to, ka nelikumīgi ir ierobežot valodu, kura var tikt izmantota atsevišķos šī konkursa pēdējā posmā notiekošos pārbaudījumos, tādējādi, ka šajā lietā esošajos apstākļos šī paziņojuma EPSO/AD/248/13 trešā aspekta likumības, ko ir apstrīdējusi Spānijas Karaliste, izvērtēšanai trūkst priekšmeta.

151 Visbeidzot, tiesas sēdē lietā T-124/13 uzklausot lietas dalībniekus, kuri šajā ziņā nav izteikuši iebildumus, Vispārējā tiesa uzskata, ka nav jāapšauba konkursu, uz kuriem attiecas apstrīdētie paziņojumi, rezultāti (šajā ziņā skat. spriedumus Itālija/Komisija, minēts 26. punktā, EU:C:2012:752, 103. punkts, un 2013. gada 16. oktobris, Itālija/Komisija, T-248/10, EU:T:2013:534, 45.–51. punkts).

**Par tiesāšanās izdevumiem**

152 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt Itālijas Republikas tiesāšanās izdevumus lietā T-124/13 un Spānijas Karalistes tiesāšanās izdevumus lietā T-191/13 saskaņā ar šo abu dalībvalstu prasījumiem.

153 Spānijas Karaliste, persona, kas iestājusies lietā T-124/13, sedz savus tiesāšanās izdevumus saistībā ar šo iestāšanos lietā pati saskaņā ar Reglamenta 138. panta 1. punktu.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

nospriež:

**1) lietas T-124/13 un T-191/13 apvienot sprieduma taisīšanai;**

**2) atcelt paziņojumu par atklāto konkursu EPSO/AST/125/12, lai izveidotu rezervi asistentu pieņemšanai darbā revīzijas, finanšu/grāmatvedības un ekonomikas/statistikas jomās, paziņojumu par atklāto konkursu EPSO/AST/126/12, lai izveidotu rezervi asistentu pieņemšanai darbā bioloģijas, dzīvības zinātnes un veselības zinātnes, ķīmijas, fizikas un materiālzinātnes, kodolpētniecības, inženierbūvniecības un mašīnbūves, elektronikas un elektrotehnikas inženierijas jomās, kā arī paziņojumu par atklāto konkursu EPSO/AD/248/13, lai izveidotu rezervi administratoru (AD 6) pieņemšanai darbā ēku drošības jomā un inženierijā ēku būvniecības tehnisko sistēmu jomā;**

**3) Eiropas Komisija sedz savus, kā arī atlīdzina Itālijas Republikas tiesāšanās izdevumus lietā T-124/13 un Spānijas Karalistes tiesāšanās izdevumus lietā T-191/13;**

**4) Spānijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus saistībā ar iestāšanos lietā T-124/13 pati.**

Gratsias Kancheva Wetter

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2015. gada 24. septembrī.

[Paraksti]